

Készen állni mindenki számára

Beszélgetés Beer Miklós püspökkel

„Játszottam a gyerekekkel, látogattam a családokat, együtt örültem velük a keresztlőn, együtt sírtam velük a temetéskor.” Beer Miklós nyugalmazott váci megyéspüspök számára a nyolcvanadik születésnapja a múltba tekintés, az összegzés alkalma. Az emlékidézésben újra meg újra visszatér ugyanaz a gondolat: jelen lenni szelíden, együttérzéssel. Ez Beer Miklós álma az Egyházunkról. Nagymarosi otthonában beszélgettünk.

– A kapun ez olvasható: Szent Ferenc Szegényei, Szent Lőrinc Alapítvány. Nem egy nyugállományban lévő, a nyolcvanadik születésnapját ünneplő lelkipásztorhoz jöttünk?

– Az életkorom elgondolkodtat, egyre gyakrabban jut eszembe, vajon mennyi időm van még, mi az, amit még elvégezhetek, amihez erőt, egészséget ad Isten. Amíg időnk van, tegyünk jót – ez a hitvallásom. Megpróbálok készen állni mindenki számára. Jönnek is sokan, istenkereső emberek; megható élmények ezek nap mint nap. Nem tudok súlyozni, ami jön, azt elfogadom. Barátaim igyekeznek vigyázni rám, azt mondják, tartsak szabadon a magam számára néhány pi-

henőnapot, de ez rendre felülroddik. A Jóisten egyszerűen minden nap küld hozzám valakit.

– Mi mindennel foglalkozik?

– Úgy szoktam fogalmazni: felelőtlenül paposkodhatok, hivatali elvárások és kööttségek nélkül. Rendszeresen misézek Zebegényben, Nagymaroson, Szobon, Vámosmikolán, gyóntatok, esketek, keresztelek. Sorban mennek el a régi barátok, sajnos legtöbbször temetésre kell mennem. Mellette azonban ott van a felzárkóztatási alapítványunk, amellyel két nőgrádi falut patronálunk, Ságújfalut és Szalmatercset.

(Folytatás a 9. oldalon)

Fotó: Lambert Attila

Megrendültséggel szemlélve Istent

Tanúságtételek a bérmlásról
a 21. században
5. oldal

„Itt annyi csodát láttam,
amennyit életemben nem”

A Katolikus Karitás
nyári programjai
8. oldal

Emlékfa hirdeti Ferenc pápa
látogatását

12. oldal

Keményység és tisztaság a mindennapi helytállásban

Pápai Lajos püspök gyémántmisés

Június 25-én gyémántmisét mutatott be Pápai Lajos nyugalmazott megyéspüspök a győri Nagyboldogasszony-székesegyházban. A 60. éve pappá szentelt jubiléummal együtt ünnepelt a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia számos tagja, paptestvérek Magyarországról és külföldről. Az ünnepi szentmisén jelen volt Orbán Viktor miniszterelnök és Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes is.

Barátok, tisztelők, tanítványok körében ünnepelte gyémántmiséjét a győri Nagyboldogasszony-székesegyházban Pápai Lajos emeritus püspök.

(Folytatás a 3. oldalon)

Jézus tanítványaként ma életetek kell menteni

Imádság az útjuk során meghalt menekültekért

Július 20-án, a menekültek világnapján ökumenikus és vallásközi imádságot tartottak Martos Levente Balázs esztergom-budapesti segédpüspök vezetésével, a Sant'Egidio közösség szervezésében Budapesten, a Gát utcai Kaniziusz Szent Péter-templomban. Gáncs Péter nyugalmazott evangélikus püspök hirdetett ígét.

A keresztény felekezetek képviselői között jelen volt és könyörgéssel szolgált Főrizs Zsolt baptista lelkész; Mihail Sztanko OSBM, az ukrán görögkatolikus egyház papja; Aaron Stevens skót presbiterianus lelkész, valamint – vallásközi, keresztényszidó imádsággá téve az alkalmat – Radvánszki Péter rabbi a szomszédos Páva utcai zsinagógából. Ötvös Jozsif görög ortodox parókust Lenkei Petrosz képviselte. Jelen volt Roland Schilling, az ENSZ

Menekültügyi Főbiztosának regionális képviselője – nem csupán hivatalból, hanem a közösséggel való barátsága okán is.

Az ENSZ 2022. év végi statisztikái szerint mintegy 108 millió ember él a Földön, aki elhagyni kényszerült lakhelyét. Nagy részük nem Európában, hanem eredeti otthonához, hazájához közel él: a legtöbben Afrikában. De sokan Európa és Észak-Amerika felé veszik az irányt, ahol békét, biztonságot, otthont, munkát, iskolát, orvosi ellátást remélnék.

Rengetegen soha nem érkeznek meg reményük földjére.

A Földközi-tengerbe 1990 óta 65 ezren, csak 2015-től máig 24 ezren fulladtak bele. A balkáni vagy a közép-amerikai útvonal és a belarusz–lengyel határ is szedi áldozatait. Nemrég Görögország partjainál borult föl egy hétszáz menekültet szállító hajó.

(Folytatás a 11. oldalon)

Isten hívására válaszoltak

Papszentelés
a Debrecen-Nyíregyházi
Egyházmegyében

Palánki Ferenc megyéspüspök a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye szolgálatára áldozópappá szentelte Csapó Márton és Mike Ervin diakónust június 24-én, Keresztelő Szent János születésének ünnepén a nyíregyházi Magyarok Nagyasszonya-társzékesegyházban bemutatott ünnepi szentmisén. Küldetésükről, hitvallásukról szóló interjúkat olvashatnak a 6. oldalon.

Segítsd a csüggedőket, így újraéled benned a remény!

Április 5-én a Szentatya katekézisében a Megfeszített Jézusról elmélkedett. Ahogyan Jézus kinszenvedését és halálát a feltámadás követte, ahogyan a megaláztatást a megdicsőülés követte, úgy a mi életünkben is a sebek, a „halálok” a remény forrásává válhatnak. Ferenc pápa teljes katekézisének fordítását közreadjuk.

Kedves testvéreim, jó napot kívánok!

Vasárnap a szentmisén az Úr szenvedéstörténetét hallhattuk. Ezekkel a szavakkal végződik: „Lepecsételték a követ” (Mt 27,66): úgy tűnik, mindennek vége. Jézus tanítványai számára ez a kő a remény végét jelenti. A Mestert keresztre feszítették, a legkegyetlenebb és legmegalázóbb módon megölték, gyalázatosan felakasztották a városon kívül: nyilvános kudarc, a lehető legrosszabb vég – abban a korban a legrosszabb ez volt. A tanítványokat eltöltő csüggedés tőlünk sem teljesen idegen. Bennünk is komor gondolatok kavarnak, és csalódtunk: miért ilyen nagy a közöny Istennel szemben? Érdekes: miért ilyen nagy a közöny Istennel szemben? Miért van ennyi rossz a világban? Gondoljatok bele, mennyi rossz van a világban! Miért nőnek tovább az egyenlőtlenségek, és miért nem jön el a vágyva vágyott béke? Miért ragaszkodunk annyira a háborúhoz, egymás bántásához? Mennyi meghíúsult remény, mennyi csalódás él mindenki szívében! És ott van az az érzés is, hogy a régi idők jobbabbak voltak, hogy a dolgok nem mennek úgy a világban, még az Egyházban sem, mint régen... Egyszóval, ma is úgy tűnik, hogy a remény a bizakodás feladásának köve alá van zárva. Most arra kérlek mindannyiőtokat, hogy gondolkodjatok el:

hol van a reményed? Van-e élő reményed, vagy már eltemetted, emlékeid fiókjába zártad? Hajt-e előre a reményed, vagy csak romantikus emlék, mintha nem is létezne? Hol van ma a reményed?

Egy kép rögzült a tanítványok fejében: a kereszt. Ott ért véget minden. Oda összpontosult mindennek a vége. De nem sokkal később épp a kereszten fedezték fel egy új kezdetet. Kedves testvéreim, így csirázik ki Isten reménye, így születik meg és születik újjá Isten reménye meghíúsult várakozásaink fekete lyukaiban. Isten reménye, az igazi remény pedig sosem okoz csalódást. Gondoljunk csak a keresztre: a legszörnyűbb kínzóeszközből Isten a szeretet legnagyobb jelét nyerte ki.

Az élet fájává változott halálfa arra emlékeztet bennünket, hogy Isten kezdetei gyakran a mi végeinkkel kezdődnek. Ő így szeret csodákat tenni.

Nézzünk hát ma a keresztfára, hogy kicsirázzon bennünk a remény: ez a mindennapi, csendes, alázatos

erény, mely talpon tart bennünket, és segít előrehaladni. Remény nélkül nem tudunk élni. Gondolkodjunk el ezen: hol van a reményem? Nézzünk ma a keresztfára, hogy kicsirázzon bennünk a remény, hogy kigyógyuljunk a szomorúságból – mennyi a szomorú ember...

Amikor kimehettem az utcára, most nem tudok, mert nem engednek, de amikor kimehettem az utcára a korábbi egyházmegyémben, szerettem nézni az emberek tekintetét. Annyi szomorú tekintet! Szomorú emberek, magukban beszélő emberek, béke és remény nélkül. Hol van ma a reményed? Szükségünk van egy kis reményre, hogy kigyógyuljunk a szomorúságból, amelybe belebetegedtünk, hogy kigyógyuljunk a keserűségből, amellyel szennyezzük az Egyházat és a világot. Testvéreim, nézzünk a Megfeszítettre. És mit látunk? A meztelen, mindentől megfosztott Jézust, a megsebzett Jézust, a megkínzott Jézust látjuk. Ez lenne mindennek a vége? Itt születik a reményünk!

Lássuk, hogyan születik újjá a két nézőpontból a teljesen kihunyó látszó remény. Először is, a mindentől megfosztott Jézust látjuk: miután „keresztre feszítették, sorsot vetve megosztottak ruháin” (Mt 27,35). A megfosztott Isten: Ő, akinek mindene megvan, engedi, hogy megfosszák mindenétől. Ez a megaláztatás a megváltás útja. Isten így győzi le színeleléseinket. Mi ugyanis nehezen fedjük fel magunkat, nehezen vagyunk őszinték: mindig megpróbáljuk elfedni az igazságot, mert nem tetszik nekünk; külsőségekbe öltözködünk, melyeket keresünk és ápolunk, álarcokba, hogy álcázzuk magunkat és jobbnak mutassuk magunkat, mint amilyenek vagyunk.

Kicsit olyan ez, mint a sminkelés szokása: belső sminkelés, hogy másoknál különbnek látszunk... Azt gondoljuk, hogy a színlelés, a megjelenés a fontos, hogy mások jól mondjanak rólunk. És felékesítjük magunkat külsőségekkel, feldíszítjük magunkat külsőségekkel, felesleges dolgokkal; ám így nem találunk békét. Aztán lekopik a smink, tükörbe nézel a csúnya arccoddal, de az igazi arcod, melyet Isten szeret, nem a „sminkelt” arc. A mindentől megfosztott Jézus arra emlékeztet bennünket, hogy a remény úgy születik újjá, ha vállaljuk önmagunk igazságát – ha őszinték vagyunk magunk-

COPYRIGHT © VATICAN MEDIA

hoz –, ha felhagyunk a kétszínűséggel, ha megszabadulunk a hamisságainkkal való békés együttéléstől.

Néha annyira hozzászokunk, hogy hazugságokat mondunk magunknak, hogy úgy élünk együtt a hazugságokkal, mintha azok igazságok lennének, és végül a hazugságaink megmérgezik bennünket. Arra van szükségünk, hogy visszatérjünk a szívünkhez, a lényeghez, az egyszerű élethez, elszakadva a sok haszontalan dologtól, a sok reménypótléktól. Ma, amikor minden bonyolult, és fennáll a veszély, hogy elveszítjük a fonat, egyszerűsége van szükségünk, újra fel kell fedeznünk a mértékletesség értékét, a lemondás értékét, meg kell tisztulnunk mindattól, ami beszenyezi szívünket és elszomorít bennünket.

Mindannyian gondoljunk egy haszontalan dologra, amelyetől meg kellene szabadulnunk, hogy megtaláljuk önmagunkat. Gondoljunk csak bele, mennyi haszontalan dolog van az életünkben! Itt, két héttel ezelőtt, a Szent Márta Házban, ahol lakom – ez egy szálloda sok embernek –, elterjedt annak a kérésnek a híre, hogy ezen a nagyhéten jó lenne átneézni a szekrényünket, és megszabadulni azoktól a dolgoktól, amelyeket nem használunk... el sem tudjátok képzelni, mennyi minden van! Jó megszabadulni a haszontalan dolgoktól. És ezeket a szegényeknek, a rászorulóknak adjátok. Nekünk is annyi haszontalan dolog van a szívünkben – és kívül is. Nézzétek át a ruhatáratokat: nézzétek át! Ez hasznos, ez haszontalan... takarítsatok ki!

Nézzétek meg lelketek ruhásszekrényét: mennyi haszontalan dolog van, mennyi hiú ábránd!

Térjünk vissza az egyszerűséghez, a valódi dolgokhoz, melyekhez nem kell smink. Ez egy remek gyakorlat!

Másodszor is nézzünk a Megfeszítettre, és szemléljük a megsebzett Jézust. A feszület megmutatja a kezét és lábát átszúró szöveget, a megnyitott oldalát. De a test sebeihez a lélek sebei is kapcsolódnak: mennyi gyötrelmet kellett elviselnie! Jézus egyedül van: övéi, barátai, sőt tanítványai is elárulták, kiszolgáltatták és megtagadták, a vallási és világi hatalom elítélte, kiközösítette, Jézus még az Istentől való elhagyatottságot is megtagadta (vö. Mt 27,46). A kereszten az elítélés oka is olvasható: „Ez Jézus, a zsidók királya” (Mt 27,37). Ez gúny: Őt, aki elmenekült, amikor királlyá akarták tenni (vö. Jn 6,15), azért ítélik el, mert királlyá tette magát; bár nem követett el bűncselekményt, két gonosztevő közé állítják, és az erőszakos Barrabásnak adnak kegyelmet őhelyette (vö. Mt 27,15–21). Jézus tehát testben és lélekben egyaránt sebeket hordoz. Azt kérdezem: hogyan segíti ez a mi reményünket? Az, hogy látom a meztelen Jézust, a mindentől megfosztott Jézust, mit mond az én reményemnek, hogyan segít ez nekem?

Mi is sebzettek vagyunk. Ki ne kapott volna sebeket az életben? Sokszor rejtettük a sebeink, mert szégyenkezve elrejtjük őket. Ki ne hordozná múltbéli döntéseinek, a meg nem értettségek, a nem nagyon szűnő és nehezen leküzdhető fájdalom sebeit? Ide tartoznak az elszennvedett sérelmek által, a gúnyos szavak által, a szívvelten ítélezések által okozott sebek is!

Isten nem rejti el előlünk a testét és lelkét borító sebeket! Azért mutatja meg őket, hogy ráébredsen: hűsvétkor új út nyílt meg előttünk: sebeink fényforrássá válhatnak.

Mondhatná valaki: „Szentatya, ne túlozzon!” Pedig így igaz: próbáljátok ki! Próbáljátok ki! Gondolj a sebeidre, azokra, amelyet csak te hordozol! Ilyen seb mindannyiunk szí-

vében ott rejtőzik. És nézz az Úrra! Meglátod, hogy azokból a sebekből fény sugarak törnek elő! Jézus a kereszten nem szemrehányást tesz, hanem szeret. Szeret, és megbocsát azoknak, akik megsebzik (vö. Lk 23,34). Így változtatja a rosszat jóra, így változtatja a fájdalmat szeretetté.

Testvéreim, nem számít, hogy az élet kicsit vagy nagyon sebzett meg, a lényeg az, hogy mit kezdesz a sebeiddel. A kicsikkel, a nagyokkal, azokkal, amelyek mindig nyomot hagynak a testben, a lélekben. Mit kezdesz a sebeiddel? Te mit teszel a sebeiddel? „Ó, Atyám, nekem nincsenek sebeim.” – „Vigyázz, gondold meg kétszer, mielőtt ezt mondd.”

Ezt kérdezem tőled: mit csinálsz a sebeiddel, azokkal, amelyeket csak te ismersz? Engedheted, hogy neheztelésben és szomorúságban elfertőződjenek, vagy egyesítheted őket Jézus sebeivel, hogy a te sebeid is fényessé váljanak.

Gondoljatok arra, hány fiatal van, aki nem bírja elviselni a sebeit, és öngyilkosságba menekül: városainkban manapság nagyon sok fiatal él, aki nem lát kiutat, akinek nincs reménye, és inkább drogokhoz nyúl, hogy felejtessenek... szegénykék. Gondoljatok rájuk! És te, te milyen drogot használ, hogy elfedd a sebeidet?

Sebeink reményforrássá válhatnak, ha a miattuk való siránkozás vagy az elrejtésük helyett mások könnyeit törölgetjük; ha ahelyett, hogy neheztelnénk amiatt, amit elvettek tőlünk, azzal törődünk, ami másoknak hiányzik; ha a magunkba fordulás helyett lehajolunk a szenvedőkhez; ha ahelyett, hogy magunknak koldulnánk szeretetet, észrevesszük azokat, akiknek ránk van szükségük.

Mert csak akkor találjuk meg önmagunkat, ha nem önmagunkra gondolunk.

De ha továbbra is magunkra gondolunk, soha többé nem találjuk meg önmagunkat. És ha így teszünk – a Szentírás azt mondja –, hamar gyógyul a sebünk (vö. Iz 58,8), és újra kivirágzik bennünk a remény. Gondolkozzatok el ezen: mit tehetek másokért! „Sebzett vagyok, megsebeztek a bűnök, megsebeztek a történelem” – mindenki hordozza saját sebeit. Mit tesztek? Nyalogatom a sebeimet egész életemben? Vagy meglátom mások sebeit, és a saját életem sebzett tapasztalatával megyek, hogy segítsék másoknak gyógyulni?

Ez a mai nap feladata, mindannyiőtoknak, mindannyiunknak. Az Úr segítsen, hogy tudjunk előrehaladni!

Fordította: Tózsér Endre SP
Fotó: Vatican News
Facebook-oldala

A Szent Péter- és Szent Pál-székesegyház felszentelésének 132. évfordulóján, június 22-én tartotta a Pécsi Püspöki Hittudományi Főiskola (PPHF) a 2022/23-as akadémiai évet lezáró diplomaosztóját. A kettős ünnepen hálaadó szentmisét celebrált Felföldi László megyéspüspök az egyházmegye pappjaival együtt a székesegyházban.

A szertartáson jelen volt Hegyi László, a Kulturális és Innovációs Minisztérium (KIM) főtanácsadója; Kovács Gusztáv, a PPHF rektora, a főiskola tanárai, hallgatói és vendégeik. A szentmise homíliájában Felföldi László püspök arra kérte a végzős hallgatókat, hogy fogalmazzanak meg egy-egy rövid gondolatot arról, ami a főiskolai tanulmányok lezárása kapcsán a szívükben üzenetként őriznek.

A templom összetart

Diplomaosztó a pécsi székesegyház felszentelésének évfordulóján

A frissdiplomások érett hitükről tettek tanúbizonyságot, hálát adtak Istennek, és köszönetüket fejezték ki családjaiknak és tanáraiknak, hogy az eltelt évek próbatételei során mindvégig mellettük álltak.

A püspök a szentbeszédében rámutatott: A kereszténységünk azért kezdett felszámolódni, mert mindent beengedett, és a lényeg kimaradt és kint maradt. A templom összetart, benne együtt vagyunk és egyek vagyunk, éljük meg ennek a mélyét és üzenetét. Ha itt, a templomban akarunk az Istennel közösségben találkozni, akkor ki kell zárunk minden mást – figyelmeztett a püspök.

A szentmise püspöki áldással zárult, majd kezdetét vette a PPHF

diplomaosztó ünnepe. Kovács Gusztáv rektor évértékelő beszédében visszaemlékezett az elmúlt akadémiai év történéseire, programsorozataira, nemzetközi kurzusaira és meg-

köszönte az egyházmegye és a főpásztor támogatását, valamint munkatársainak és a főiskola hallgatóinak pedig a közreműködést azok megvalósításában.

A díjakat és elismerő okleveleket ezt követően adták át. A főiskola szenátusa 2023-ban Koppenbachi Vilmos-díjat adományozott Hankó Balásznak a KIM államtitkárának és Hegyi László miniszteri főtanácsadónak, akik munkájukkal hozzájárultak a Magyar Állam és a Katolikus Egyház közötti gyümöl-

csöző együttműködés kialakításához és folytatásához.

Az év oktatója díjat a tehetség-gondozás területén végzett kiemelkedő szolgálataért Nyúl Viktor tanácskezelő főiskolai docens kapta, aki a méltatás szerint közvetlen és mély hittől átítatott stílusával személyes példát mutat a teológusok és hittanárok jövő generációinak.

Főiskolai közösségért díjjal részesült Németh Zsófia, aki főiskolásként 2018 óta végezte a hallgatói élet szervezését, egyben a Pécsi Katolikus Egyetemi Lelkészség aktív tagja. A főiskola munkatársai közül az oktatás és kutatás háttéradatainak megvalósításában végzett tevékenységeiknek elismeréseként oklevelet vehetett át Tóthné Csikós Virág, a PPHF gazdasági vezetője, valamint Élő Kincső, a gazdasági iroda munkatársa, a főiskola egykori hallgatója.

Forrás és fotó: Pécsi Egyházmegye

(Folytatás az 1. oldalról)

Keményység és tisztaság a mindennapi helytállásban

Pápai Lajos püspök gyémántmisés

Jelen volt a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia csaknem valamennyi tagja, köztük Veres András, az MKPK elnöke, győri megyéspüspök, Erdő Péter bíboros, prímás, Tertyák Csaba egri érsek, Udvardy György veszprémi érsek, Márfi Gyula nyugalmazott érsek, Bábel Balázs kalocsa-kecskeméti érsek.

Személyes ismeretség révén elfogadta a jubileumi szentmisére való meghívást Orbán Viktor miniszterelnök is. Jelen volt Michael Wallace Banach érsek, Magyarország apostoli nunciusa, valamint Philippe Barbarin, a lyoni főegyházmegye nyugalmazott érseke; a testvéregyházak képviselői, köztük Balog Zoltán, a Dunamelléki Református Egyházkerület püspöke, a Magyarországi Református Egyház Zsinatának lelkes elnöke, Szemerei János, a Nyugati (Dunántúli) Evangélikus Egyházkerület püspöke és nagy számban a Győri Egyházmegye papsága. Jelen volt az állami vezetés több képviselője, köztük Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes. Írásban küldte el köszöntő szavait Novák Katalin köztársasági elnök, aki méltatta Pápai Lajos szolgálatát, mely „minden egyes időszak nehézségeire és kihívásaira megadta a választ”. A szentmise főcelebránsa Pápai Lajos volt, a szentbeszédet Tertyák Csaba egri érsek mondta.

Veres András győri megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke köszöntötte a Győri Egyházmegye főtemplomát megtöltő sokaságot, megkülönböztetett tisztelettel a gyémántmiséjét ünneplő Pápai Lajos püspököt. „Elismerést és hálát ébreszt bennünk a hat évtized, mely gazdagította és erősítette az Egyházat. Holott 1958-ban papságra jelentkezni nem kevés bátorságot jelentett. Visszaemlékezem 2005-re, az egyházi iskolák életben maradásáért vívott küzdelemre, melynek bátran élére állt. A hosszú életidő és

Krisztus Egyházának szolgálatához való hűség Isten ajándéka, mely az emberi készséget és viszonzószereket teljesíti be. Isten ad erőt ehhez a kitaráshoz, melyben az ember nem vonhat vissza semmit abból, amit egyszer már odaadott. Sőt, az évek múlásával még odaadóbbá válhat a szeretetben és szolgálatban” – fogalmazott Veres András.

Michael Wallace Banach, Magyarország apostoli nunciusa Ferenc pápa lelki és atyai közelségéről biztosította a jubiláns paptestvért és minden jelenlévőt. Azt hangsúlyozta, hogy a jövő bizonytalansága aggodalmat és félelmet ébreszt az emberekben. Ebben a helyzetben a Jó Pásztor lelkületével kell jelen lenni a nyáj között, és tartani kell ezt a helyet, bármi történjék is. Ahogy a Jó Pásztor életét adta a juhaiért, úgy kell a ma pásztorainak megosztani az emberekkel a nehézségeket.

Tertyák Csaba úgy fogalmazott: Az emberek nemesfémekkel, drágakövekkel fejezik ki egy-egy jeles évforduló jelentőségét, jelezve mennyire fontosnak tartják ezeket. A 60. jubileumot jelölő gyémánt nemcsak mint drágakő különleges, a megmunkálására fordított erőfeszítés még értékesebbé teszi. Csiszolják, ezáltal válik fényessé, csillogóvá és átlátszóvá. Az ember életét a próbatételek csiszolják csillogóra. Az egri érsek így folytatta: Pápai Lajos püspök életében is szükség volt a gyémánt keménységére és átlátszóságára, amelyeket elsősorban saját magával szemben gyakorol és él meg ma is a mindennapok helytállásában.

Ezt a helytállást az adta meg, hogy mindig egyetlen cél vezette: Krisztus követése. Erre a keménységre volt szükség, amikor 1958-ban Isten hívására válaszul a papi életútra lépett. „Nem riasztotta el semmilyen fenyegetés, jobban hitt Istennek és jobban bízott a gondviselésben.” Felidézte, hogy Pápai Lajos mint spirituális már kispapként megismerte. Tanára és lelke vezetője lett, felszentelését követően pedig püspök. Elmondta, Pápai Lajos olyan tanár volt, aki szeretett és tudott tanítani, aki képes volt intellektuálisan lelkesíteni a diákjait és meg tudta szeretetni a teológiát. „Tiszta életvitele, igényes beszédei ma is példát adnak” – mondta Tertyák Csaba. – Arra mutatott rá, hogy az életidő múlásával a sze-

retet neve a hűség lesz. Ez a hűség jellemzi a jubiláns Krisztus és az ő Egyháza iránti szeretetét is. A hűség fenntartója, táplálója és támasza mindig a szeretet.

Pápai Lajos hosszú életét kapott, napról napra kitarva a szolgálatban adja oda életét. A boldoggá avatott előd, Apó Vilmos is életét tudta adni, amikor kellett, vállalta az önfeláldozást. Mi, emberek hajlunk arra, hogy összehasonlítsunk életutakat, de tudnunk kell, hogy Jézus szemében egyenlők vagyunk, s ugyanaz a bérünk is – utalt a szőlőmunkásokról szóló példabeszédre. A jutalom mindenki számára az örök élet. Ott már nem lehet semmi méricskélés. Isten uralmának elismerése, a megterés pillanata pedig az ember utolsó

lélegzetéig lehetséges – hangsúlyozta az egri érsek. Végül azt kérte az Úrtól, adjon tartalmas öregkort és jó egészséget a jubilánsnak.

Pápai Lajos köszönetet mondott Istennek, hogy meghívta a papságra, mindazoknak, akik életében mellette álltak. Hálát adott minden jóért, és az áldozatokért, megpróbáltatásokért is. Köszöntötte az állam vezetőit, köszönetet mondott mindazért a jóért, amit országunkért, keresztény hitünkért és Egyházunkért tesznek. A szentmise végén a püspökök átvonultak a Könyvező Mária kegyképéhez, Pápai Lajos pedig Mária közbenjárását kérte a papságért.

A jubileumi ünnep a Mathias Corvinus Collegium győri épületében folytatódott. Elsőként Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes szövegezte a jubilánshoz, akiben egykori tanárát tisztelte. „Pápai Lajostól krisztológiát tanultam. Úgy tudta tanítani ezt a mélyen filozofikus tárgyat, hogy közben Jézus ott volt mellettünk mint barátunk és mesterünk. Ezt köszönöm meg most.”

Balog Zoltán, a Dunamelléki Református Egyházkerület püspöke Pápai Lajos kiállítását méltatta: Krisztus ügyének képviselőjeért ugyanis nem bocsánatot kell kérnünk, hanem annak a meggyőződésnek kell vezetnie bennünket, hogy ezzel szolgálatot teszünk másoknak. Balog Zoltán is a 2005-ös eseményeket idézte fel, amikor Pápai Lajos odaállt az egyházi iskolák létéért küzdők elére. Megemlékezett 2004-ről, amikor Pápai Lajos előadást tartott a kötcsei polgári pikniken. „Sokat köszönhet neked a polgári nemzeti összefogás, azt a hitvallást, hogy a kereszténység valódi erkölcsi ereje nélkül nincs polgári nemzeti összefogás.” Végül Veres András ajándékot adott át: Ferenc pápa áldást küldött a jubilánsnak.

(Pápai Lajos püspökkel készült interjúkat előző, június 25-i számunkban olvashatják.)

Trautwein Éva
Fotó: Merényi Zita

A Szatmári Római Katolikus Egyházmegye búcsúünnepén, június 18-án Berta Tibor tábori püspök és Schönberger Jenő szatmári megyéspüspök vezetésével ünnepelték a búcsús nagymisét a szatmárnémeti székesegyház előtti téren. A Jézus Szíve-búcsún idén is több ezren vettek részt; Nagybányáról és Máramarosszigetről is érkeztek hívek.

A Szatmári Római Katolikus Egyházmegye idei búcsúünnepén hagyományosan a Kálvária-templomban reggel nyolc órakor mutatták be a román nyelvű, fél tíztől a német nyelvű búcsúmisét. A román ajkú híveknek Francisc Ungreanu, a romániai püspöki konferencia titkára, a német nyelvű híveknek Ilyés Csaba irodaigazgató celebrálta a legszentebb áldozatot és mondott homíliát.

A Jézus Szíve-búcsú a székesegyház előtti téren tizenegy órakor kezdődő hagyományos nagymiséjét Berta Tibor püspök mutatta be.

A tábori püspök prédikációját Boldog I. János Pál pápa két gondolatára építette: aki Jézus Szentséges Szívét akarja követni, annak nagyon nagy helyet kell fenntartania az öröm számára; ahhoz, hogy Istenről beszéljünk, előbb Istennek kell beszélgetnünk.

A Krisztust követő ember az értelmével keresi, hogy mit akar mondani Jézus, mit akar nekem mondani. Szinte lehetlenségre vállalkozunk,

„Nyugalmat talál a ti lelketek”

Jézus Szíve-búcsú Szatmárnémetiben

mert a hit által támogatott keresésében is rengetegszer megbicsaklunk – hangsúlyozta Berta Tibor. – Megáll az értelem. Nem tudunk továbblépni.

Jézus élete, tanítása, példabeszédei előtt meg kell állnunk, és csendben kell maradnunk. És a csendben megszülethet bennünk egyfajta dicsőítés.

Amikor nem egyértelmű számunkra Jézus tanítása, csak ez marad: megállni előtte csendben és dicsőíteni őt – és ekkor megszülethet egyfajta béke és nyugalom. De milyen nyugalom? – tette fel a kérdést Berta Tibor. „Nyugalmat talál a ti lelketek” – ezzel kapcsolatban a tábori püspök felidézte, hogy amikor kisgyer-

mekként kérdései voltak, mindig nagymamáját kérdezte. Egy temetés után, az ott elhangzott örök nyugalom kifejezés kapcsán megkérdezte tőle: „Mit fog csinálni? Pihenni fog?” „A mennyország nem szanatórium” – válaszolta tömören a nagymamája. Mai korunk embere nem nagyon mer a mennyről beszélni, és nem tudja eldönteni, nagy pihenés, vagy a világi életből átvittek folytatása vár-e ott rá – tette hozzá Berta Tibor.

„Nyugalmat talál a ti lelketek.” Ez a nyugalom nem a pihenés nyugalma – hangsúlyozta a szentmise szónoka. – Jézus arra a pihenésre gondol, amikor Isten a hetedik napon megpihent. Nagyon fontos, hogy értelmünkkel is felfog-

juk, hogy mi is részesei vagyunk Isten életének. Erre hív meg Jézus, az ő életében akar tudni bennünket. „Kapcsolatban akarok veletek lenni, szeretni benneteket, mert ti személyek vagytok.” Amikor az embernek megszakadt az Istennel való kapcsolata a bűn miatt, megszakadt a nyugalom is. Kizuhantunk az isteni kapcsolatból, nyugalomból – mondta a tábori püspök, majd Szent Ágostont idézte: Mindaddig nyugtalan lesz a mi szívünk, amíg meg nem nyugszik tebened, Istenünk.”

Milyen nyugodt volt első emberek szíve az edenkerthi állapotban, mert állandóan megtapasztalták Isten szeretetét, amely olyan, mint a szülői ölelés: béke, öröm, biztonság

volt benne. Ám ez megszakadt a bűnnel, és azóta vagyunk nyugtalanok, keressük a békét, a biztonságot. Jézus ezt hozta vissza, erről szól az ő egész élete: „Eljött az Úrnak a kedves ideje”. Beteljesedett az írás, mondta Jézus.

Jézus a békeség nyugalomát akarja nekünk adni. A mi Krisztust követő életünk ennek a nyugalomnak a keresése; belépés az általa adott nyugalomba. De ehhez le kell szállnunk a lelkünk legmélyére, vagy felemelkedni a Lélek magasságába. Beszélgetnünk kellene vele. Kérni, hogy az ő szentséges világa szerint alakítsa a szívünket. Újból és újból fel kellene venni a kapcsolatot Istennel, de nem felületesen, gyors imákban, hanem nagyon nagy csendességben, és dicsőítve őt” – hangsúlyozta Berta Tibor püspök.

Az áldozást követő körmenetben az énekelve, zarándoktáblaikat magasba emelve halad sokadalom az Oltárszentséget követve a székesegyház oldala melletti kis parkot járta körbe.

A fogadalmi ünnep zárásaként a hívek együtt énekeltek a Jézus Szíve-litániát, majd felajánlották önmagukat és életüket Jézus Szentséges Szívének.

A búcsú szentmisén celebráló Schönberger Jenő szatmári megyéspüspök megköszönte Berta Tibor tábori püspöknek az ünnepi szentbeszédet, és szeretettel köszöntötte közelgő születésnapja alkalmából. A szintén születésnapját ünneplő szatmári főpásztor végül megköszönte mindenkinek a részvételt és a szervezésben nyújtott segítséget.

A hívek a teljes búcsú elnyeréséért előírt imák közös elmondása és a himnuszok eléneklése után indultak haza.

Forrás és fotó:
Frissujtag.ro; Romkat.ro

A BIBLIA ÜZENETE

Deus semper maior

Mt 10,37–42

Isten mindig nagyobb. Ősi hitigazság ez, a teológia foglalatja. Személyes hitünknek, istenkeresésünknek pedig folytonos dinamikát ad ez tény. Isten mindig hatalmasabb annál, mint amit fel tudok fogni belőle. Isten mindig kimeríthetlenebb annál, mint amilyen képet kialakított róla. Ez az alapelv, ha eddig még nem lett volna elég megrendítő, azonnal szívbe markolóvá lesz, ha belegondolok abba, hogy istenhitem alapja eszerint sohasem lehet Isten maga. Hiszen Isten sokkal hatalmasabb még annál is, amit emberi hitem megérezhet belőle. Istenképem csupán egy kép. Igaz, hogy róla alkotott és megküzdött kép, de az élet következő kihívásában ismét össze fog törni, ismét kevésnek fog bizonyulni: bálványkép. Ezért beszélünk *szüntelen istenkeresésről*. Hiszen teljesen érteni, befogadni, teljesen fölfogni őt képtelenség. Nincs rá emberi képünk. Ez elbizonytalanító lehet, ám valójában szerintem ez az igazi kaland az életben. Ha valóban Istent keresem, akkor sohasem nyugvász. Sohasem mondhatom, hogy megérkeztem, íme, kész a világképem. Sohasem mondhatom, hogy inentől kezdve már nem kell változtatni rajta. Ha mégis úgy érzem, hogy igen, most már tudom, ki Isten, akkor biztos lehetek abban, hogy csak egy kiváló bálványképet látok. Szép és mutatós, de bálvány, amit – ha szerencsés vagyok – egy balszerencse összezúz. Ennek nem fogok örülni, hiszen fájdalom és szorongás tölt majd el. Mindig fáj, amikor egy bálványunk leomlik, és maga alá temet bennünket. Ilyenkor félelem uralkodik el rajtunk, mert oda a biztonságosnak hitt rend és rendszer az életünkben.

Mint a most vasárnapi evangéliumban. Jézus éppen a feje tetejére állít mindent. Olyan

világról beszél, ahol anyámnál vagy fiamnál jobban kell szeretnem Istent; ahol el kell veszítenem az életemet; ahol a legveszélyesebb az, ha megtalálom az életemet. Olyan világról beszél, ahol egy pohár víz elég az üdvösséghez.

Hol van a család szentsége? Az isteni érték szembekerülhet a családi kötélekkel? Hol van az evangéliumból az emberi élet szentsége? Nemde, el kell veszítenem az életemet, el kell engednem mindent ahhoz, hogy igazán rátalálhassak valamire? Hol van az isteni igazságosság ott, ahol egyetlen pohár víz felér megannyi vallásos gyakorlatunkkal, sőt nagyobb garancia az örök életre, mint egy vallásos környezetben leélt élet?

Elveszíteni az életünket. Elengedni. Feje tetejére állított világ. És éppen itt van a mai evangélium kulcsa: Hát minden Istené, nem? És ha a világ az övé, akkor miért ne állíthatná a feje tetejére? Hogyan is kérhetném számon rajta a saját igazamat? Miért gondolnám, hogy az életem az enyém? Hiszen minden az övé. A hívó ember ezt ismeri föl: Semmi sem a miénk. Sem az igazság, sem a tudás, sem a hatalom, de a világ sem, és mi magunk sem vagyunk a magunkéi. Hanem mindez egyedül Istené.

Zarándok nép vagyunk, bálványaink összetört cserépdarabjain lépkedünk (mert kellenek ezek a bálványok, hogy csalódhassunk bennük), s közben egymást biztatjuk, hogy amikor valakiben éppen összedől a világkép, azért ne adja föl, hanem erőt merítve inkább hálát adjon azért, hogy nincs megállás, hanem továbbmehetünk. Sőt, legközelebb talán éppen ő segít majd föl engem, hogy így egyre közelebb jussunk Hozzá, akihez mindannyiunk hivatása szól.

Juhász-Laczik Albin OSB

GÖRÖGKATOLIKUS LELKISÉG

A Szent Liturgiáról (132.)

Szinte mindenki számára ismeretes, hogy a bizánci Egyház nagy hangsúlyt helyez a szertartások méltó végzésére. Ez a tény megjelenik a papi ruhák kinézetében is. Egészen mélyen gyökerezik ennek eredete. A keresztény ókortól kezdve ugyanis a püspököknek a Jézus Krisztustól kapott lelki hatalmat kellett tükröznie, így nem lehetett kisebb a méltóságos megjelenésben, mint a világi hatalmat képviselő császár. Ámde ez csak az egyik oldal. Mert a másik az, hogy a „legszebb” Istennek a legszebbet kell nyújtani, és ez vonatkozik az egyházi ruhákra is. Egyházunk külön gondot fordít a megáldásukra.

A szerkönyv előírása így kezdődik: „Ily módon áldjuk meg a vállkandót (ma már nincs használatban), sztachárt (miseing vagy alba), övet, kezéleket, epitrakéiont (a papi rend jelvénye), feloniont (palást), dalmatikát és orárt (a diakónusi rend jelvénye)”. A szertartás a „szokásos kezdet” imafüzére után a rövid 132. *zsolttal* folytatódik. Törzsét pedig két imádság, majd a tényleges megszentelés alkotja.

Megszokott dolognak tekinthetjük, hogy az első ima – közvetlenül megszólítva a „mindenható Őristent” – visszamegy a kinyilatkoztatási gyökerekhez. Elmondja, hogy ő „az emberi nem javára kezdettől fogva mindenben hasznos dolgokat” hozott létre. Aztán az isteni dicsőség, illetve dicsőítés gondolatával folytatja, amit a templom és be rendezése tükröz: „azt akartad, hogy az emberi kéz által felállított templomok úgy tekintessenek, mint a te szent neved tiszteletére emelt hajlékok, s azok a te magasztalásodra föl is szenteltessenek és dicsőséged lakhelyének neveztesselek”. Aztán a lényegre térve: „Mózes által megparancsoltad, hogy szentélyed és oltárod ékesítésére és földszítésére főpapi, áldozópapi és levitai öltönyök s különféle templomi díszletek alkalmazassanak.”

Természetesen itt is az a gondolat uralkodik, hogy maga Isten az, aki az áldást adja, a pap csupán közvetítője ennek. Így kéri: „hallgasd meg kegyelmesen buzgó imádságunkat, és a te legszentebb neved tiszteletére s dicsőségére, szent oltárod szolgáinak s isteni titkaid kiszolgálóinak kitüntetésére és ékességére készített eme templomi ruhákat általam, mint a te alázatos és méltatlan szolgád által, áldd meg, tisztítsd meg és szenteld meg, hogy azok méltóknak találhassanak szent titkaid szolgálatára s legszentebb nevednek mindenkor dicsőítésére”. Íme, a dicsőítés! De fontos az a szempont is, hogy az egyházi ruha védelmet nyújt „az azokba öltözködő fölszentelt” szolgáknak. Sőt, segíti őket a szent titkok „méltó bemutatására”.

A második imában szintén az a gondolat a meghatározó, hogy a fölszentelt szolgák „ékességére és díszére” készített, most megáldandó és megszentelendő ruháknak fő célja Isten dicsőségének és dicsőítésének megnyilvánulása és kinyilvánítása. Vagyis, hogy a szent ruhákba öltözködve Isten szent titkait „méltóan szolgálják” és előtte „kedveltségben álljanak”. Ezért „megszenteltek ezek a templomi ruhák a Szentlélek malaszta s e szenteltvízzel való megléhtés által, az Atyának és Fiúnak és Szentléleknek nevében. Ámen”.

Ivancsó István

JÚLIUS 2., ÉVKÖZI 13. VASÁRNAP (Szűz Mária látogatása Erzsébetnél – Sárlos Boldogasszony, Ottó) – 2Kir 4,8–11.14–16a (Isten megjutalmazza a sunemi asszonyt, aki segíti az Isten emberét.) – Róm 6,3–4.8–11 (A keresztségben eltemetkezünk Krisztussal együtt a halálba, hogy új életre keljünk.) – Mt 10,37–42 (Aki a keresztség föl nem veszi, nem méltó hozzám. Aki titeket befogad, engem fogad be.) – **Zsolozsma:** I. zsolttárhét – **Énekrend:** Ho 257 – EE 587, Ho 257 – EE 154, Ho 109 – EE 595, Ho 152 – EE 190.

JÚLIUS 3., HÉTFŐ – SZENT TAMÁS APOSTOL ÜNNEPE (Kornél) – Ef 2,19–22 – Jn 20,24–29.

JÚLIUS 4., KEDD – Portugáliai Szent Erzsébet emléknapja (Izabella) – Ter 19,15–29 – Mt 8,23–27.

JÚLIUS 5., SZERDA – Zaccaria Szent Antal Mária áldozópap emlék-

A hét liturgiája

A év

napja (Emese, Sarolta, Filoména) – Ter 21,5.8–20 – Mt 8,28–34.

JÚLIUS 6., CSÜTÖRTÖK – Goretti Szent Mária szűz és vértanú emléknapja (Csaba, Tilda, Izajás) – Ter 22,1–19 – Mt 9,1–8.

JÚLIUS 7., PÉNTEK (Apollónia, Vilibald) – Ter 23,1–4.19; 24,1–8.62–67 – Mt 9,9–13.

JÚLIUS 8., SZOMBAT (Edgár, Jenő, Ellák) – Ter 27,1–5.15–29 – Mt 9,14–17.

JÚLIUS 9., ÉVKÖZI 14. VASÁRNAP (Zhao Rong Szent Ágoston áldozópap és társai vértanúk, Lukrécia, Hajna, Vera, Koppány) – Zak 9,9–10 (Íme, közeleg királyod.) – Róm 8,9.11–13 (Ha lélekkel elfojtjátok a test szerinti tetteket, élni fogtok.) – Mt 11,25–30 (Én szelíd vagyok és alázatos szívű – mondja az Úr.) – **Zsolozsma:** II. zsolttárhét – **Énekrend:** Ho 220 – EE 677, Ho 220 – EE 149, Ho 126 – EE 598, Ho 273 – EE 361.

LITURGIA

Az Eucharisztia ünneplése (160/2.)

Amennyiben úrnapi csütörtökön ünnepeljük, úgy a kiegészítő zsolttárokat énekeljük, akár a délelőtti, akár a délben mondott, akár a délutáni imaóra során. A délelőtti imaóra első zsolttára a 120. (119). Ezzel veszi kezdetét a zarándok-/felmeneteli énekek sorozata (Zsolt 120–134), amelyet a fogság utáni idők zarándokló közösségei imádkoztak, miközben a jeruzsálemi templom lépcsőin egyre közelebb emelkedtek a szentélyhez. A körülbelül a Kr. e. 7. században fogalmazott imádságok stílusukat tekintve igyekeznek a régmúlt imáit utánozni.

Zsolttárunkban az imádkozónak a rágalma-zókkal szemben fogalmazott imája sejteti, hogy személyiségét igaz volta jellemzi és a békevág. Könnyörgésében, az önvádban és a panaszból egyrészt találkozunk a hálaadó lelki-let tanúságával, másrészt az egzisztenciális fájdalommal: idegen vagyok idegen népek között – ez a honvágy és a számkivetettség kifejezése. Panaszában jelképesen két népet is említ, amelyek tagjai között él, tengődik, szenved. Mesek népe a Kaukázusban élő Jáfet-ivadékok (vö. Ter 20,2; 1Krn 1,5), Kedár az izmaeliták egyik csoportja Szíriában (vö.

Ter 25,13; Én 1,5). Mindkettő ellenséges Izrael népével, ők a béke ellenségei. Nyelvük rágalmai mély sebet ütöttek a zsolttáron, ám valójában sokkal nagyobb seb keletkezik a rágalma-zó lelkén, olyan, mint a rekettje meggyújtott törzsének izzása, amely úgy jelenik meg, mint az Úr bosszúja. Ebben a kijelentésben a zsolttáros fájdalomnak félelmetes megnyilvánulását látjuk.

A zsolttáros egészen távolból indul el az Úr házába; hálát adni megy Jeruzsálembe. Ő, aki a béke embere, kénytelen volt kiállni igazáért, tüzet, bosszút kiáltott, de most elcsendesedett, szabaddá vált. A zsolttárt keretező antifóna továbbra is a már említett *Vágyva vágytam rá* (vö. Lk 22,15).

Jeruzsálem Temploma és a Sion hegye maga Krisztus, aki békét ad (vö. 1Kor 1,13). „Szerezsetek a békét, szeressétek Krisztust” – írja Szent Ágoston (En. in Ps. 119,8).

Az Eucharisztiaiban Krisztus békéjében részesülünk, és befogadjuk személyének hő vágyát, hogy felemelkedjünk hozzá, és örök lakomájának részesei legyünk, akármilyen távolról kell is elindulnunk.

Sztankó Attila

A HÉT SZENTJE

Szent Tamás apostol

Július 3.

Mint az első idők sok szentjéről, Tamás apostolról is csak néhány vonást őrzött meg számunkra a hagyomány. Egyike volt azoknak, akik akkor is hűségesen tartottak Mesterük mellett, amikor a nagy többség már kezdett tőle elpártolni.

János evangéliumában van a legnagyobb szerepe. Itt azokkal a szavaival, amelyekkel felszólítja a többi apostolt: „Menjünk mi is, haljunk meg veled együtt!”, kijelölte a tanítványok útját, a keresztre feszített Krisztus követését. Ebből érthető, hogy a II. századból származó apokrif irat, a *Tamás-akták* – amely arról tudósít, hogyan hirdette az evangéliumot egészen Indiáig – Jézus rokonának mondja, aki külsőre is, sorsában is a leginkább hasonlított hozzá.

A legfontosabb jelenet, amely miatt Tamást emlegetni szokták, János evangéliumának végén olvasható (20,24–29). Ez az eredetileg hűsz fejezetből álló evangélium csúcspontja, amelyben nem is annyira az apostol kételkedése, mint inkább hitvallása és Jézus válasza a lényeges: „Tamás felkiáltott: »Én Uram, én Istenem!« Jézus csak annyit mondott: »Hittél, mert láttál. Boldogok, akik nem látnak, mégis hisznek!«”

Tamásnak Cezáreában látomása volt. Ezt mondta neki az Úr: „India királya, Gundaphar elküldte követét, hogy keresse meg neki a legjobb építést, aki palotát épít számára. Ezért kelj föl, téged küldelek neki.” Az indiai követ rátalált Tamásra, és felismerte benne a világ legjobb építőmesterét. Hajóra szálltak, és átkeltek a tengeren. Amikor megérkeztek a királyhoz, Tamás pompás palotát tervezett neki. Gundaphar tömérdek aranyat bízott rá azzal, hogy a palotát építse is fel, majd elment messze idegenbe. Tamás azonban az aranyat szétosztotta a szegények között, prédikált, és ren-

geteg embert elvezetett Krisztushoz. Amikor húsz év elteltével a király hazatért, sem a palotának, sem az aranyaknak nem találta nyomát, ezért Tamást börtönbe vetette, és a kivégzését fontolgatta. Ám meghalt a király testvére, néhány nap múlva megjelent az uralkodónál, és figyelmeztette: „Tudj meg, hogy az az ember, akit meg akarsz kínozni és el akarsz égettetni, Isten barátja. Az angyalok elvezettek a paradicsomba, és ott mutattak nekem egy pompás palotát. »Ezt a palotát építette Tamás a testvérednek – mondták –, de ő méltatlanná vált rá, hogy benne lakjon!«” Gundaphar ezt hallva tüstént szaladt a börtönbe, és arra kérte Tamást, bocsásson meg neki, és fogadjon el tőle ajándékot. Azt is megkérdezte tőle, miként lehetne az övé az égi palota. Tamás elmondta neki: „Nagyon sok palota áll az égben készen, hittel és alamizsnával lehet őket megszerezni. Hagyd hát, hogy megkereszteljelek, a kincseidet pedig használd fel helyesen! Engedd, hogy előttem menjenek mennyei otthonodba!”

Tamás India északi részén is hirdette az evangéliumot. A király elé hurcolták, arra akarták kényszeríteni, hogy mutasson be áldozatot egy ércbálvány előtt. Letérdelt, és ezt mondta: „Imádlak, Jézus Krisztus!” A bálvány erre elolvadt, mintha viaszból lett volna. A szentély papja azt gondolta, bosszút kell állnia istene nevében, ezért kardjával végzett az apostollal.

Indiában ma is élnek Tamás-keresztények (a szír-malabár katolikus egyház tagjai), akik úgy tartják, őseiket maga Tamás apostol térítette meg.

L. K.

Megrendültséggel szemlélve Istent

Tanúságtételek a bérmlásról a 21. században

Miért bérmlkozik valaki ma, a 21. században, legyen gimnazista, egyetemista, negyven év fölötti édesanya vagy meglett férfi? Erről és a felkészülés folyamatáról kérdeztem a Jézus Szíve jezsuita templom több mint negyven frissen bérmlkottját, valamint a közel egy éves felkészülésben őket segítőket. Fogarasiné Pusztai Virágnak, a Faludi Ferenc Jezsuita Akadémia újságíró-képzése volt hallgatójának riportját olvashatják.

A bérmlkók múlt pénteken, június 16-án a Horváth Zoltán kanonok vezette szertartás előtt már jó két órával összegyűltek, hogy imával és addig megélt tapasztalataik megosztásával hangolódjanak az eseményre. A közös ének után hálaadó, kérő, dicsőítő imádságot mondtak, majd mindannyian befelé próbáltak figyelni, hívni és megtapasztalni a köztük levő Szentleket. A korábbi alkalmakon, majd a mise előtt és után lehetőségem volt megkérdezni őket, hogy miért pont most jelentkeztek a bérmlásra, és mit kaptak a közel egy éves felkészülési folyamat alatt.

Többen a bérmlás tavaly őszi meghirdetésekor érezték a hívást, hogy „most van itt az ideje”, illetve adott élethelyzetükben úgy érezték, jó volna belső, lelki dolgokkal foglalkozniuk. Bertát pedig konkrétan egy barátja hívta: „Régóta terveztem a bérmlást, most a személyes meghívásnak engedtem, és nagyon jól tettem, hogy csatlakoztam. Ez számomra elköteleződés a Jóisten mellett, hitem elmélyítése és erősebb kötelék kialakítása.”

A 23 éves Franciska hálás,

Balázs megélése a találkozás volt: „Annak ellenére, hogy mennyi rosszat tettem, Isten nem haragszik rám és nem hagy el, hanem szeret és befogad. Újra és újra, kitartóan. A legkevesebb, amit tehetek, hogy nem felejtsem el, hogy Jézus meghalt értem a kereszten. Az előző napi gyónás után éreztem, hogy küldetést kaptam: menjek és tegyek tanúságot róla. Ő tesz alkalmassá, hogy sebzettségem ellenére is képes legyek mindent odatenni eléje és hálát adni. Hogy a gyengeségeimből fakadó étellel elfogadóban, empátikusabban tudjak odaállni mások mellé és megélni a szeretet egységét.”

Hanna eleinte úgy vágott bele, hogy csak ki szeretné pipálni a szentségek listáján a bérmlást is. „Bár tudtam, hogy ez döntés a hitem vállalása, a tanúságtétel mellett, de hogy ezzel együtt felelősség is, azzal nem számoltam. Felelősség és igent mondás. Igen Jézus Krisztusra és az ő követésére, és igen a szolgálatra, valamint az Egyházra.” Ezért saját bérmlkózós csoportja mellett bejelentkezett segíteni a tavaly novemberben induló,

vissza: „A csoport indulásakor sokat gondolkodtam, hogy mit is jelent a kifejezés, és arra jutottam, hordozni nem más, mint szerető figyelemmel jelen lenni a másik ember számára. Az utóbbi időben azonban itt, a jezsuita közösségben, a szentmiséken döbbenhettem rá, hogy ez nem is olyan egyszerű, de ha az ember teljes figyelemmel van jelen, létrejön a találkozás. A bérmlkózók többsége egyetemista, és tudom, hogy ez az időszakot sok szempontból a keresés, a kérdések jellemzik. Bennem is elevenen él ezeknek az éveknak a kihívása, melyet a lelki életben is megtapasztaltam. Szívesen

bízni, s ez megerősített abban, hogy sosem vagyunk egyedül a hitünkben, hordozzuk egymást.”

Petra felnőtt fejjel a jezsuitáknál lett elsőáldozó, majd tavaly bérmlkózott. „Ezért a folyamatért érzett hálám vezetett a csoportba hordozónak. Saját életemben megtapasztaltam, mennyit számít a közösség ereje, a kéthetenkénti találkozás. És mit tudtam adni? Remélem, hogy egy-egy bátorító tekintettel, támogató gondolatokkal, beszélgetéssel vagy épp közös hallgatással a Jóisten tapintatát, ránk figyelését, szeretettel felénk fordulását tudtam közvetíteni. Nekem is fontosak voltak ezek a csütör-

Mártára, akinek meghitt istenkapcsolata abban erősít, hogy az Úr szeret, figyel, együttérez a szenvedés idején, és meghallgatja kéréseinket. Ugyanakkor kötelességtudó, de buzgó szorgoskodásában a figyelemzetést is látom: a munka és a mindennapi teendők sokszor maguk alá temetik az embert, és rám ez különösen igaz.

Folyamatosan készenlétben állok, pörgök, százfelé figyelek egyszerre, és próbálok mindenki elvárásának megfelelni. Teszem a dolgom, alapvetően mindenki megelégedésére, de közben egyre üresebbnek és haszontalanabbnak tűnik az életem. Márta példája arra ösztönöz, hogy ne féljek megállni, elcsendesedni, teljes lényemmel az Úr felé fordulni, és egyszerűen az Ő pihentető, szívet-lelket üdítő jelenlétében időzni. Ebben hivatott segíteni a választott ígerészem is: »Csak Istennel csendesül el lelkem, tőle kapok reménységet.« (Zsolt 62,2)»

Anna szerint benne nem maga a kiválasztott szentírási idézet hozott változást, hanem a gyakorlat, hogy az ígét cselekvésként tudja megélni: „A kis ígeréseket, melyeket naponta olvasok, ténylegesen meg tudom tettekké válósítani a mindennapokban. Számomra igazából ez a hozzáállás hozott változást.”

Bár a kétórás bérmlás alatt látható lángnyelvek nem csaptak ki a padokból, Lizi mégis megélt valami hasonlót: „Ahogyan a bérmlás utáni percekben a bérmaanyámmal ültünk, egymáshoz dőlve, valami soha nem tapasztalt forróságot éreztem abban a kicsi félkörben, ahol összeért a fejünk. Utólag azt mesélte, ő is ezt érezte... Azt hiszem, aznap értettem és éreztem meg életemben először igazán, hogy mi az a megrendültség. Mit jelent sejtéig hatoló, lenyűgöző megrendültséggel szemlélni a Jóistent.”

Luca pedig így idézte fel a bérmlás élményét: „Nagyon vártam már a bérmlkózást, szerettem volna tenni valamit Istenért, kijelenteni, hogy én is Őt választom, ahogyan Ő választ engem. Az egész mise alatt nyugalom járt át, békeséget éreztem a szívemben. Azt éreztem, a Szentlélek tényleg leszállt hozzánk. Miután visszaültem a helyemre, éreztem a krizma illatát a

homlokomon, és olyan volt, mintha egy kéz pihent volna a fejemem.”

Tamás két nappal a bérmlás előtt vált édesapává, így számára a keresztény felnőtté válás felvétele és az új élet létrejötte összekapcsolódott. „A bérmlkózásra való készülés egyben az apaságra való készület ideje volt. Központi kérdés volt számomra, hogyan lehetek jó apa, hogyan tudok a család támasza és védelmezője lenni, hogyan lehet átadni azt a hitet, amit a feleségem és én is a kegyelem részéket kaptunk. Bellovics Gábor atya egyik prédikációjának gondolata nagyon megragadott a készület során: mily gyöngéd módját választotta Isten, hogy csecsemőként érkezett a világra, és teljesen ránk bízta magát! Hosszú éveken keresztül tanulta a nyelvünket, hogy úgy tudjon hozzánk szólni, hogy megértsük. A gyöngédség, a szelídség, az alázat által mennyi mindent megtapasztalhatunk!”

Végezetül arról kérdeztem a csoport tagjait, mik a terveik a bérmlás után. A válaszok közül Aronét emelem ki: „Hordozóként a jövő évben induló csoportban szeretném tovább mélyíteni kapcsolatomat Istennel.” Emellett többen megfogalmazták, hogy jó lenne közösségként továbbra is együtt lenni, felelősséget vállalni, másokért élni, szeretettel szolgálni.

Ezen visszajelzések és tapasztalatok talán segítenek minket is, hogy ránézünk és elgondolkozzunk azon, mi milyen kapcsolatban vagyunk Istennel, önmagunkkal és felebarátainkkal. A bérmlás az a szentség, amit az Istennel való, személyesen megélt kapcsolatunkért veszünk fel. Nem ettől leszünk az Egyház tagja – mint a keresztiséggel. Nem ezen múlik, hogy házasságunkat Isten előtt kötjük-e meg. Nem ettől nyerünk gyógyulást testi és lelki bajainkra – mint a bűnbocsánat szentsége vagy a betegek kenete által. Ez a mi felnőttségünk, tanúságtételünk és elköteleződésünk Isten szeretete mellett.

A különböző életkorú emberek látva elmondható: soha nem késő, hogy ezt a döntést meghozzuk.

Fotó: Lambert Attila

hogy nem a környezete nyomására vágott bele még kamaszkorában, hanem tudatos fejjel, fiatal felnőttként személyes hite vezette rá a döntésre. „Szeptikusan álltam ugyan a felkészítőhöz, mert féltem, hogy száraz hittanórákat kell hallgatnom kéthetente, és nem ez lesz az én »istennyelvem«. De teljesen mást kaptam ezektől a hónapoktól és a közösségtől. Reményt, hitet, megerősítést, felkészültséget. Hála van bennem, hogy vártam a szentség felvételével, és tényleg érett módon tudtam igent mondani újra Istenre.”

keresztiségre és elsőáldozásra készülő katekumencsoporthoz „hordozónak”. Elmondása szerint nem volt felkészülve, hogy itt felnőttként fogják kezelni, hiszen még nem szokott hozzá, hogy 18 évesen így tekintsenek rá. De érezte, hogy a hitben keresők számára jelen tud lenni ebben a szolgálatban, és a tapasztalat megosztásoknak köszönhetően közösség formálódik.

A bérmlkózó csoportnak is voltak „hordozói”, őket is megkérdeztem, hogy miért jelentkeztek segítőnek. Évi, a Bethesda Gyermekkorház rezidens orvosa, így tekintett

megosztottam ezeket az élményeket, főként kicsoportokban, ami által én is gazdagodtam, hiszen megerősítő volt, hogy nem vagyunk egyedül a hitünkben és a kérdéseinkkel. Megérintett az is, ahogy a csoport beleállt az olyan »jótételekbe«, szolgálatokba, mint az adventi ajándékcsomagok készítése rászorulóknak, karácsonyi templomdíszítés vagy a nagybőjti bűnbánati liturgia megszervezése. Szép élményem továbbá, hogy kisebb csoportokban imaszándékokat adtunk egymásnak: mély vágyainkat, kéréseinket mertük a másokra

tök esték, engem is megtartottak, ha épp nehezebben éltem meg a hétköznapokat. A közös lelkigyakorlaton megtapasztalt istenélményem pedig egy életen át elkísér majd.”

A felkészülés során mindenki választott a Szentírásból egy számára fontos ígerészt, illetve bérmaavédőszentet. Kérdésemre, hogy mit adott ez számára, Anita így válaszolt: „Amikor a bérmaszentem személyén gondolkodtam, nemcsak a követendő példát kerestem, hanem valakit, akivel azonosulni tudok, akiben magamra ismerek. Így esett a választásom Szent

A legjobbnak kell lennünk!

A Kézdivásárhelyen született Mike Ervin diakónussal beszélgettünk

Mike Ervin 2013-ban kezdte el a szemináriumot Gyulafehérváron. 2017-ben államvizsgázott, az osztott képzésnek megfelelően ezután következtek a pasztorális gyakorlati félévek. Kispapként négy plébánián volt gyakorlaton, jó közösségekkel ismerkedett meg. 2019 tavaszán jelentkezett a veszprémi szemináriumba.

– Márfi Gyula érsek atya fogadott, és egy gyönyörű év várt ott rám. A szeminárium utolsó évében érkeztem, 2020-ban átmenetileg felfüggesztették az érseki papnevelő intézet működését. Mi voltunk az utolsó hallgatók. Nagyon köszönöm az előjáróimnak hogy engedélyükkel két évet végezhettem el egy év alatt. Nagy nyitottsággal, szeretettel, kedvességgel, segítőkészséggel találkoztam a veszprémi szemináriumban. 2020. június 4-én volt az államvizsgánk, és június 5-én délután két óra után már el is kellett hagynunk az épületet. Ez szomorú élményként maradt meg bennem. Összesen tizen voltunk, négyen végzősök, a többiek között pedig volt, aki átment másik szemináriumba. Ezután hazatértem Gyulafehérvárra, és kértem a felvételemet az egyházmegyémbe, de elutasították a korábbi konfliktusaim miatt.

Következett egy közel egyéves lelki gyakorlat, ezalatt össze kellett szednem magam. Ezt az időt részben a szüleimnél, részben Gyergyószentmiklóson töltöttem Korom Imre atya lelki vezetőmnél, aki szemináriumi előjáróm, négy évig spirituálisom volt, a gyakorlatot is részben nála végeztem. 2020 adventjében a Gyulafehérvárhoz közeli, szászsebesi ferences kolostorban egy hivatástisztázó, „helyrerakó”, elcsendesedésre alkalmas helyen töltöttem életem legszebb három hetét. Csend volt, imádság és szentmise, de részt vettem a szerzetesek mindennapjaiban is, kolbászt töltöttem, nyulat vágtam, csirkét pucoltam, felmostam, főztem a testvérekkel, imádkoztunk is együtt, és úgy éltem ott, mint egy szerzetes. Nagyon nagy élmény és belső gazdagság volt ez.

– Nem marasztalt a hely, a szerzetesi hivatás?

– Sokat gondolkodtam ezen, de mindig is az egyházmegyes papság volt a belső vágyam. 2021 januárjában jelentkeztem a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegyébe. Májusban volt a meghallgatás, majd hamarosan megkaptam

az örömhírt, hogy Palánki Ferenc püspök atya befogadott az egyházmegyéjébe. 2021. június 1-jén – ami Erdélyben úrnapija volt – léptem át e hajlék s a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye küszöbét, és elkezdődött az itteni életem. Ekkor már a pasztorális gyakorlatom következett, így kerültem a nyíregyházi Magyarok Nagyasszonya-társaságához közösségéhez. Most egy új fejezet, egy új mondat következik. Szeretném tisztán, szívből, őszintén – ahogy az Isten kéri, ahogyan az Egyházam elvárja és az egyházmegye akarja – megélni a papi hivatásomat.

– Az elmúlt rögös évtized alatt soha nem kérdőjeleződött meg benned a papi hivatás melletti döntésed?

– Kezembe került Jób könyvének egy egzotikus magyarázata, és sok mindent megértettem belőle, láttam, hogy az én életemben ugyanez történik.

Olyan nincs, hogy az Isten valakit meghív, engedi, hogy beöltöztessék, hogy diplomát szerezzen, és aztán nem kéri őt tovább, meggondolja magát az Úr. Ilyen nincs! Idő kellett az életemben, amíg ezt a szívemmel is megértettem, és ebben megpihelve, meggyőződve elfogadtam, hogy ez egy próbatétel, és Isten

várja rá a választomat. Így álltam hozzá. A nehézségek ellenére éreztem, hogy ezt még inkább folytatnom kell, mert most derül ki, milyen az igazi hitem. A megdöbbent hit elfogadja a nehézségeket, a gyötrelmeket, mert az Úr azokkal formálja az embert. Mindig minden okkal történik. Ami velem történt, az szükséges volt, és a kolostorban a ferencesek élete, alázata, közössége is sokat segített.

– Honnan eredeztethető a hivatásod, hol született meg benned a papság gondolata?

– Gyermekkorom óta vágyom erre a hivatásra, nem gondolkodtam családalapításon. Nagyon szerettem ministrálni. Az akkori plébánosunk, Antal atya indított el ezen az úton, megszerettette velem a szentmisét, az Egyházat, a Jóistent. Édesapám egyháztanácsstag, korábban ő főzött a nagyobb papi összejöveteleken, a búcsúk alkalmával. Olyankor mi is ott voltunk, és a vasárnapi szentmisék is kihagyhatatlanok voltak. Minden évben elmentünk a csíksomlyói búcsúba, a templomunk búcsúján is részt vettünk a családommal. Ebben a légkörben nőttem fel. Nem volt kérdés, hogy elmegyünk-e az egyházi ünnepekre, számunkra ez egyértelmű volt.

Otthon és az óvodában is miséztem, volt harang, kántor, sekrestyés, zsákból zászlót készítettem, körmenetet jártunk, nagyon szerettem ezt. Jól éreztem magam a közösségben, jó volt az emberek között, velük együtt Istent szolgálni. Az utcabeli gyerekek találkozája is mindig a mi udvarunkon volt, mert nálunk lehetett játszani, nem kellett vigyázni a fűre.

A kántoriskolában már megkérdőjeleződött bennem a gyermekkori rózsaszín kép a papi hivatásomról. Az ottani légkör komolyabb embert követelt, és a 10. osztályban skeptikusabb lettem, elbizonytalanodtam. A kántoriskolának és a teológiának közös volt az udvara,

tartottuk a kapcsolatot a kispapokkal, hallottunk tőlük jót is, rosszat is. A 10. osztály utáni nyáron Londonban jártam, és a Szent József katolikus templomban rádöbbsentem, hogy Isten meghívott engem a papi hivatásra, minden mást el kell engednem. Úgy jöttem ki a templomból, hogy megváltozott körülöttem az egész világ, nagy szeretetet, szépséget, boldogságot éreztem.

A 12. osztály után nagyon szép kispapi évek következtek. Szigorú szabályokhoz kellett alkalmazkodnunk, de Jakubinyi György érsek azt mondta: „Tisztelendő urak! Vannak szabályok, mert közösségben vagyunk, és kell egy rend, de a szabályokat meg kell tölteni étellel és lélekkel.” A szabályokon túl még annyi szép dologgal találkozhattunk! Így próbáltunk hozzáállni. Persze voltak szomorú időszakok, amikor nagyon eséletnek éreztem magam, de ez az élet más területén is így van. Akkor felálltam, leráztam magamról a port, és mentem tovább előre.

A szüleim nagyon örültek a döntésemnek. Édesanyám konzervatív, vallásos családban nőtt fel. A nagyszüleim ortodoxok vallásuk voltak, tőlük tanultam meg, hogy vasárnap nem szabad dolgozni. Minden vasárnap ünnep volt a családukban. Szentmisére mentünk, nagy ebédet rendeztünk – amelyekre már szombaton előkészültünk –, és havonta legalább kétszer nemcsak a mi kis családuk, hanem az egész nagy rokonság körülött bennünket, jöttek más falvakból is, és együtt ünnepeltünk, sokszor dalra is fakadtunk.

Bár hosszú volt a vasárnapi ortodox szerzetes, és nem is érttem, mi történik, de a nagymamám azt mondta, ezt most a Jóistennek szánjuk, és ki kell bírni... Elfogadtuk. Így nőttem fel. Nagymamám állandóan imádkozott, és mindig megáldott bennünket. Olyan gyönyörű volt ez! Akkor nem érttem, de mostanra megérett bennem, hogy milyen különleges ajándék volt ő a Jóistentől.

– A papszentelés után is vár egy közösség.

– Több szempontból is fontosnak tartom, hogy nyomot hagyjak magam után. Egyrészt azért, hogy emlékezzenek rám, ez jólesik az embernek, másrészt, ami még ennél is fontosabb, hogy ezzel önmagamot, az öntudatomat erősítem. Tudom, hogy kicsit vehemensebb természetű vagyok, és székely származásomnál fogva olyan szavakat használok néha,

Válaszok helyett az Urat találta meg

Csapó Márton egyházzeneét fog tanulni Rómában

Csapó Márton diakónussal beszélgettünk, aki a nyíregyházi Szent Imre Gimnázium után egyből jelentkezett az Egri Érseki Papnevelő Intézetbe, ahol két évig képviselte egyházmegyénket. Ezután Palánki Ferenc megyéspüspök Rómába küldte, hogy a Pápai Német–Magyar Kollégiumban folytassa tanulmányait. A hároméves képzés végén, 2022. október 1-jén Rómában szentelték diakónussá, a jezsuiták Szent Ignác nevét viselő templomában. Ezt követően a papképzése hatodik évében pasztorális gyakorlaton vett részt a debreceni Szent Anna Főplébánián. Ez év szeptemberétől, immár papként, ismét római diák lesz: három éven át egyházzeneét fog tanulni a Pápai Egyházzenei Intézetben.

– Beszélgetésünket kezdjük mindjárt a szentelés utáni különleges képzéssel. Ritkaságszámba megy, hogy papok felsőfokú egyházzenei tanulmányokban vegyenek részt. Ez egyházmegyénkben is kuriózumnak számít.

– Igen, valóban rendkívül különleges: tudomásom szerint ilyen tárgyú és szintű tanulmányokban az egyházmegyes papok közül egész Magyarországon senki nem vett részt az elmúlt legalább húsz-harminc évben. Fantasztikus lehetőség tehát. Hálás vagyok ezért püspök atyának, és hiszem, hogy a magyar Egy-

ház és az egyházmegye javára gyümölcsöző lesz mindez. Most azonban az egyik szemem sír, a másik nevet, amikor arra gondolok, hogy visszamegyek. Nagyon szeretem Rómát, de legalább ennyire szeretek itt lenni, a debreceni közösségben.

– A pasztorális gyakorlatnak máris tapasztalható gyümölcsei vannak?

– Amikor az emberekkel találkozom, akár az iskolában, akár a plébánián közösségben, „megcsap a szeretet szele”, és nehezen tudok elválni tőlük. Ilyenkor ambivalens érzéseim támadnak: nagyon jó Rómában, de végső soron itt vagyok otthon, három év után ide, az egyházmegyébe fogok visszatérni. Azért megyek Rómába, hogy az ott szerzett tapasztalatokat, tudást itthon kamatoztathassam.

– Gyermekként, ifjúként is a zene világában éltél. A zene puhítja a lelket, elvégzi azokat a „finomhangolásokat”, amelyek például nyitottá teszik az embert Isten hívására. Neked is segített ebben?

– A zene érzékennyé teszi a lelket, ennyiben mindenképpen segített. Gyermekkoromban az életem nem a papi hivatás felé indult. Nagypapám nyomán építész-mérnöknek készültem már négyéves koromtól. Ez így is maradt egészen tizenhét éves koromig. Tanulmányaim első tizenkét évében matematika- és fizikaverse-

maradt az emlékezetemben, hogy a római tanulmányaim során többször is végigjártam ezt az utat.

– Mi történt ott?

– Nehéz elmagyarázni, minden bennem játszódott le. Nem hallatszott szózat az égből, és valószínűleg semmi különös nem történt, csak felmerült bennem egy gondolat, amely teljesen átforgalmazta, s ezután egészen rövid idő – mindössze egy hónap – alatt döntöttem a papi hivatás mellett. Ez nagy váltás volt az életemben, hatalmas áldozatot jelentett, hiszen sok mindent feladtam, amire négyéves korom óta készültem. Gyakorlatilag az összes egyetemre felvettek volna – szándékosan meg sem számoltam aztán a pontjaimat –, fizikából és matematikából emelt szintű érettségit tettem. Az eddig megszerzett matematikatudásomnak eddig akkor vettem a legnagyobb hasznát, amikor idén az egyik hittanóra után a negyedik osztályban kiraktam a gyerekek Rubik-kockáit... (Élhez hetvenkét algoritmust kell ismerni – a szerk.)

Sokat gondolkodom azon, hogy mire volt jó ez így, miért történt mindez így, miért tanultam annyit. Könnyebb lett volna, ha a későbbi

amelyeket nem sokan értenek, és úgy rakom össze a mondatokat, ahogyan az az itteni füleknek idegen. De ez az én beszédstílusom. Székelyföldön születtem, s ott nőttem fel, de már alakult a beszédem. Édesapám mondta is legutóbb: „Fiam, te már nem beszélsz annyira székelyül, és ez nem lesz így jó! Valamit találj ki!”

– Azt gondolom, akik majd nap mint nap hallhatják a beszédeidet, csak gazdagodhatnak azáltal, hogy az ősi magyar nyelvvél, a csángó és a háromszéki székely beszéddel találkoznak.

– Ezzel is nyomot hagyok, és nem szeretnék ezen változtatni. Nem tudom, meddig leszek itt, Nyíregyházán, de ahová helyeznek, ott is igyekszem helytállni és szeretettel szolgálni a közösséget, mert nekünk a legjobbnak kell lennünk. A gyulafehérvári prefektus atyától tanultam ezt: Nekünk a legjobbnak kell lennünk. Nem érhetjük be kevesebbel. Mi az Istent szolgáljuk! Ott, ahol vagyok, a legjobb legyek. Palánki püspök szöktá mondani: „Rajtam ne múljék, én a lehető legjobbat adjam magamból!” Nem azért tanultam tíz évet, hogy egy prédikációt ne tudjak elmondani! Nekünk ebben a legjobbnak kell lennünk, mert sok múlik rajtunk.

Kicsit félek, és kérem az Urat, vegyem észre, ha unalmas a prédikáció, vagy ha én magam válok unalmassá, idegesítővé. Kezdetben ragaszkodtam a leírt beszédhez, de már látom, hogy nem szükséges. Legyen kicsit szellősebb, de arra figyeljenek, ami elhangzik. Legyen bennem az, hogy mit akar üzeni az Úr, akkor jobban át tudom adni, olyankor elhangzik egy-két humoros dolog is. Jólesik, ha mosolyognak az emberek, és akkor már más, oldottabb a hangulat, bennem is nagyobb a lendület. Olyan jó, ha az emberek kacagnak! Sajnos ritkán nevet a magyar ember, szomorú, nem tud örülni. Engem ez úgy zavar! Én is sokat kacagok. Van, hogy eszembe jut egy csik-somlyói Mária-ének, és eléneklem hangosan a folyosón, nem félek attól, hogy mit szólnak mások, ha meghallják. Az ének, a humor hozzátartozik az életünkhöz. Nem kell mindig mindent túl komolyan venni.

– Milyen jellemzőkkel koronáztad meg az előkészület tized évét, ami aztán vezérgondolatként fog kísérni?

– „Értük könyörgök, azokért, akiket nekem adtál” (Jn 17,9). Mindenképpen János evangélista gondolataiból kerestem jelmondatot. Számomra ő más, nem tartozik a szinoptikusok közé, kicsit másképpen mutatja be a történéseket. Közel áll hozzám a személye, mert én is más utakat jártam be, mint általában a kispapok, amit nem bánok, mert nyilván a Jóisten alakított, formált ezzel.

Éppen ezért egy életprogramot kerestem, magamnak is megfogalmazva, hogy miről szól a papság, az elköteleződés, az elhívás. Nem szabad, hogy rólam szóljon, mert akkor nincs már értelme. „Értük könyörgök, azokért, akiket nekem adtál.” Az én életem a másokért való élet, mert az Úr meghívott, és kéri, hogy az életemet ajándékozzam oda, és ha ez szeretetből történik, akkor megsokszorozódik.

(Az interjú bővebb terjedelemben a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye honlapján és a Magyar Kurír weboldalán olvasható.)

Szöveg és kép: Kovács Ágnes

életem szempontjából „hasznosabb” tárgyakat tanulok, akkor most előrébb járnék, és nem lenne bennem az az érzés, hogy mindent hátrahagytam.

– Talán a kitartásodat, a töretlen haladásodat edzette a kemény munka. Hiszen rekordidő alatt meghoztad a döntést. Egyszer sem bizonytalanodtál el? Megmaradt az eltökéltséged, hogy pap leszel?

– Igen, végül is megmaradt. Habár a szeminárium alatt sok kérdés felmerült bennem, sokszor kételkedtem. Őszintén szólva ez még mindig előfordul velem. Egy dologban, a hivatásban azonban soha nem bizonytalanodtam el, mert annak felismerése olyan istenélmény volt, ami egyértelmű és biztos tapasztalat számomra mind a mai napig. Erre mindig jó visszatekinteni, bármilyen krízis során.

Kétérdésimből sohasem úgy léptem ki, hogy egzakta válaszokat találtam, mint például a Püthagorasztétel bizonyítása, hanem úgy, hogy a kételkedés közbeni imádságban Istennel találkoztam. Nem a válaszokat, hanem Istent találtam meg. Szeretek nyíltan, korlátok nélkül gondolkodni, akár provokálni. Rómában mondták is rólam a többiek, hogy „liberális” vagyok, de ez nem igaz, egyszerűen csak merek bátran kérdezni.

– Mit választottál papi jelmondatodnak?

– „Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint ha valaki életét adja barátaiért” (Jn 15,13). Azért választottam ezt, mert tulajdonképpen az életemet adom a barátaimért. Jézus mondja ezt az evangéliumban. Ő szó szerint az életét adja a világért, de biztos vagyok abban, hogy számunkra is aktuális ez: nekünk is az életünket kell adnunk a barátainkért. Nemcsak mint vőlegény – de akár úgy is, ha a mai világban megadatik ez a kegyelem –, hanem a mindennapok áldozathozatalával vagy akár az életre szóló döntéseinkkel is.

(Az interjú bővebb terjedelemben a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye honlapján és a Magyar Kurír weboldalán olvasható.)

Szöveg és kép: K. Ágnes

A pap életének nem önmagáról, hanem Istenről kell szólnia

Kiss-Rigó László a szeged-csanádi egyházmegye püspöke július elsején a szegedi dómban szenteli pap-pá Aleksza Jánost és Tapodi Krisztiánt. Az alábbiakban bemutatjuk a jelölteket.

Aleksza János: Mindig az oltár körül voltam

A papszentelést megelőző lelkigyakorlat után beszélgettünk vele, az óföldes-keleti egyházmegyei záradékot követően, aki így összegezte, mit érez: „Feltöltődtem. Lelki utat mutatott nekem Varga László püspök. Megéreztem, mennyire fontos a napi szentségimádás, megértettem, hogy ez képes megerősíteni és a hitettségben megőrizni egy szolgálatot.”

Aleksza Jánosé korai hivatás. Már gyerekként foglalkoztatta a papság gondolata, hatodik osztályban pedig, amikor határozottan feltették neki a kérdést, töprengeni kezdett: Talán papnak hív Isten? Meghatározó élménye fűződik két eseményhez. „Hatodikos koromban megismertett a történelemtanárom Szent II. János Pál személyiségével, életével. Anyira vonzón írt le, hogyan fordult a pápa az emberekhez, hogy példaképemnek választottam. 2011-ben ünnepeltük a boldoggá avatását, és én, a falusi fiú plébánosommal, Szigeti Antal atyával és édesapámmal kijutottam Rómába. Amikor később az iskolában az élményeimről meséltem az útról, az egyik alsóbb osztályba járó lány megkérdezte tőlem: akkor te most pap leszel?”

János a Békéscsaba melletti Telekgerendáson született vallását gyakorló keresztény családban. Édesapja katolikus. Édesanyja evangélikus volt, de a házasságkötés után áttért a katolikus hitre. János gyerekként a békéscsabai Savio Szent Domonkos Katolikus Általános Iskolában tanult. „Szerettem oda járni, biztonságot jelentett, és jó közösségbe tartozhattam. A szüleimnek is fontos volt az a védőháló, amit a katolikus közeg jelentett. Negyedik koromtól ministráltam a békéscsabai Páduai Szent Antal-társzékesegyházban. Mindig az oltár körül sürgölődtem.”

Tanulmányait később Szegeden folytatta, a piarista gimnáziumban. „Elkezdődött az első tanév, eljött a bemutatkozás ideje az első osztályfőnöki órán. Harminc ismeretlen diák ült együtt megszeppenve a teremben. Amikor rám került a sor — ezt magamnak sem tudom megmagyarázni —, azt mondtam, pap szeretnék lenni. Aztán végig elkísért a gimnáziumi évek alatt ez az önmeghatározás. Tizenegyedikben szerelmes lettem, de mindig úgy gondoltam, hogy a papság lesz a jövőm. Voltak pillanatok, amikor gyengébbnek éreztem magamban Isten hívó hangját, de ott voltak azok az órák, amikor nagyon vágytam arra, hogy pap legyek, hogy élő és mély kapcsolat legyen Jézussal. Végül rögtön érettségi után beléptem a szemináriumba, ahol sokat formálódott a hitem, az istenkapcsolatom.”

Papi jelmondatául ezt a szentírási szakaszt választotta: „Aki nekem szolgál, engem kövessen, ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám.” János számára ez azt jelenti: Jézus a biztos pont, és aki Krisztust szolgálja, az mindig nála van — így fogalmazza meg, miért szereti oly régóta ezt a mondatot.

A papi hivatásban példaként áll előtte gyermekkor plébánosa, Szigeti Antal. „Fontos személy volt számomra gyerekként, és most kezdem megérteni, miért. Antal atya nyolcvan éves, és még mindig

pap, lelképásztor, aki szolgál. Ahogy fel-emeli a Szentostyát, ahogy kiül gyóntatni, az az igazi papi lelkiséget mutatja nekem.”

Tapodi Krisztián: Feladatam van

Kisiskolásként ki akart iratkozni a hit-tanról, de aztán tevékeny részese lett az Egyház életének, s lassan bizonyossággá vált számára, hogy a papság útjára hívja Isten.

Tapodi Krisztián a háromezer lelkes Bordányban nőtt fel. „Keresztény értékrendű családban nevelkedtem, szüleim mezőgazdasággal foglalkoznak. A természetvel való szoros kapcsolatból fakadóan a hit erősen jelen volt az életükben. A testvéreimet és engem is hittanra járat-tak. Hatodikban abba akartam hagyni, mert nem állt közel hozzám, plusztan-

Aleksza János

tárgy volt, tanulni is kellett rá: az öszö-vetségi alakokból totót írtunk, amit rendre elrontottam.” A szülei azonban nem engedték, hogy elmaradjon a hittanról, azzal biztatták: „nem lesz az olyan

Tapodi Krisztián

rossz”. Nyolcadikban aztán megváltozott a helyzet. Új hitoktató és új plébános került Bordányba, akik felrázták az egyházközség életét. „Egyszerűen felpesz-dült az élet. A hitoktató és a plébános is példák voltak számomra. Sok programot szerveztek nekünk, köztük a kincskereső tábor, amihez a mi korosztályunkba tartozókat kérték fel csoportvezetőnek. Megéltem, hogy tevékeny részese lehetek az Egyház életének, és láttam, hogy a társaim is értékelik, élvezik ezt. Elkezdett érdekelni, ki is az Isten, és miért fontos.”

Krisztián a szegedi piarista gimnáziumba jelentkezett. Maga választotta, mégpedig egy Szent Gellért Ifjúsági Találkozó hatására, amelynek a gimnázium adott otthont. A bordányi plébániai közösséggel vettek részt az eseményen, s Krisztián ekkor döntötte el, hogy ebbe a gimnáziumba szeretne járni. A szolgálat itt is folytatódott számára, bekapcsolódott a Kalazancius Mozgalomba. „Mi voltunk, akik elsőként jutottunk ki Granadába. Elvégeztük a vezetőképzőt, majd elindítottuk Szegeden az első közösségeket. Tizenegyedikésként lett egy hetedikeseiből álló közösségem. Amikor érettségiztek, én akkor záróvizsgáztam.

A hat együtt töltött év összekovácsolt minket, jó közösség vagyunk. Itt újra megtapasztaltam, hogy feladatam van, s átélhettem az örömet is, hogy milyen jó, ha segíteni tudok a fiataloknak, akár az életükben, akár a hitükben.”

Krisztián úgy érzi, rengeteget kapott a tanáraitól, világiaktól és szerzetesektől egyaránt. „Sokat jelentett, hogy a diák-éveimben voltak előttem példák, olyan emberek, akik hittel megélt munkájukkal, figyelmességükkel és személyes tö-rődéssel voltak jelen közöttünk.” Hit-ének fejlődését több minden segítette: egy piarista szerzeteshez járt lelkivezetésre, a plébániájáról is kapott inspirációt, tizenegyedikésként részt vett egy hivatástisz-tázó lelkigyakorlaton, majd egy élethiva-tás-tisztázón is a piaristáknál. A terve az volt, hogy történelemtanárrá lesz, de nyug-talanította a szüntelen belső keresés. „Sok tapasztalat mozdított a papság irányba, éreztem az elhívást.”

Az igent sokáig titokként őrizte. Amikor az érettségi évében kérdezték, merre megy tovább, azt válaszolta: nem tudom. „Félévkor már nagyon kínosnak éreztem ezt, és nem is volt hihető. El kellett mondanom. Először a szüleimmel beszéltem. Elfogadták a döntésemet, és megerősítet-tek, azt mondták: az a fontos, hogy boldog legyél. Az osztályban vegyes volt a fogadtatás. Kaptam pozitív véleményt is, de néhányan úgy vélték, »örültség, hogy erre pazarolod az életed«.

A szemináriumban is megtalálta a neki való szolgálatot. Oszlopok tagja lett az egyházmegyei ifjúsági tábornak, és egyike azoknak a kispapoknak, akik felkarol-tak egy nehéz sorsú családot; azt is elvál-lalta, hogy keresztapja lesz a tizenkét éves fiúnak. Aztán az egy családból sok lett: az egyházmegyében élő hátrányos helyzetű gyerekeknek oratóriumot és nyaranta táborot szerveznek.

„Nagyon úgy érzem, hogy a papság az én utam. Persze voltak nehéz időszakok is a szeminárium alatt. Más, amikor az ember fejben tudja, milyen lemondásokkal jár majd a papság, és más, amikor megtapasztalja ezt, megélve az ezzel járó kríziseket. Új helyzet ez is, hogy látja az Egyházat a maga valóságában, és kezdenie kell ezzel valamit. Jöttek nehézségek, de végül mindig megerősödött bennem, hogy jó helyen vagyok, és Isten ezt szánja nekem.”

A diakónusi év fontos tapasztalat számára. „Jó tanulópénz volt. Sok lehetőséget kaptam Csongrádon és Békéscsaban is. Ifjúsági közösségeket indítottam, ministránsokat szerveztem, több programot kezdeményezhettem. Úgy éreztem, kibontakozhatok, a szeminárium zártsága után láthattam a való életet. De ez is hullámmó volt: bekerül az ember egy közösségbe, ahol nem ismer senkit, aztán meg el kell szakadnia azoktól, akikkel egy közösséggé váltak. Az utóbbi időszakban jutottam el odáig, hogy igazán megértettem: a papi élet lényege az istenkapcsolat, a Jézus jelenlétében töltött élet. Ha nem erre építem a papságomat, akkor csak karikatúra lesz. Ha nincs jelen az életemben az imádság és Isten, hiába teszem a dolgomat akár ugyanolyan lánggal, mint aze-lőtt, az egészben nincs ott a lényeg. A pap létrehozhat jó dolgokat, de az életének nem magáról, hanem Istenről kell szólnia. Hinni kell abban, hogy mi el-vejtük a magot, ez a munkánk értelme, Isten pedig termővé, gyümölcsözővé teszi.”

Trautwein Éva
Fotó: Merényi Zita

„Itt annyi csodát láttam, amennyit életemben nem”

Elindult a Katolikus Karitás Vár a nyár programja

Spányi Antal püspök, a Katolikus Karitás elnöke június 16-án megáldotta Balatonakaliban a Katolikus Karitás központi táborát, és megnyitotta a Vár a nyár! elnevezésű programot. Az eseményen részt vett Herczegh Anita, a Katolikus Karitás jószolgálati nagykövete, Écsy Gábor, a szervezet országos igazgatója és más karitásvezetők. A táborban e héten délvidéki és kárpátaljai gyerekek nyaraltak.

Igazi nyári napsütés és utánozhatatlan virágillatok fogadnak a Balaton-felvidék dímbes-dombos táján. A Balaton-parttól tíz perc sétára fekszik a Katolikus Karitás központi tábor kilenc faházzal, focipályával, röplabdapályával, ebédlővel. Egyelőre ötven főt tudnak itt elszállásolni, de tervezik a bővítést, hogy akár kétszáz általános iskolás rászoruló kisgyerek tudjon itt egyszerre nyaralni, teljesen ingyen. A karitásnak ország-szerte vannak táborozásra alkalmas helyei, néhány épp a Balaton más partszakaszain.

Itt, a központi táborban most negyvenhatan táboroznak. Kőrösmezőről jöttek a kárpátaljaiak, a délvidékiek pedig Nagyikindáról.

A karitás a közeli Zánkáról, a Szent Erzsébet-tábor konyhájáról veszi az ételt, ami nemcsak finom, hanem a gyerekek igénye szerint van elkészítve. Ebédlőben megérkezik Herczegh Anita, a Katolikus Karitás jószolgálati nagykövete – aki ebéd végeztével a gyerekek közé ment, mindegyiküknek adott egy-egy Balaton szeptet –, Spányi Antal püspök és a környező egyházmegyék karitásigazgatói.

Ezután kezdődött el a tábor kis házai között a Vár a nyár! program ünnepélyes megnyitója a gyerekek énekével, amit a tanárok kísérték hangszereken: „Szellő zúg távol, alszik a tábor... Rákd meg, rákd meg cserkészpajtás azt a tüzet, Isten tudja, mikor látunk megint ilyet.”

Dauner Bálint köszöntötte Spányi Antalt, Herczegh Anitát, Klaus Höhnt, a Katolikus Karitás németországi jószolgálati nagykövetét és a megjelent egyházmegyei karitásigazgatókat: Lőrincz Pál benecés szerzetest Pannonhalmáról, Lőrincz Attilát Győrből és Szijártó Lászlót Veszprémből; Écsy Gábort országos igazgatót, Kecskés Lászlót, az orvosmunkás koordinátorát.

Écsy Gábor elmondta: már második alkalommal nyitják meg Balatonakaliban a tábor. „Nagy örömünkre szolgál, hogy ti vagytok idén az első vendégek. A Vár a nyár! programot sokan várják már év közben is.” Hozzátette, közel

négyezer gyerek nyaralását biztosítja a Katolikus Karitás a táborokban, melyeket a különböző egyházmegyék csoportjai szerveznek meg az ország több területén. „A helyi csoportok a gyerekeket már jól ismerik, hiszen az év folyamán a családjukat rendszeresen látogatták, segítették. Közülük választották ki azokat, akiknek a legnagyobb segítséget jelentik a bentlakásos, kézműves, napközis és tematikus táborok. Ezekkel próbálunk nektek olyan maradandó élményt adni, amire később is szívesen emlékeztek.”

Mint mondta, Balatonakaliban ötszáz gyermek táborozik idén nyáron, köztük a magyarországi településeken élő gyerekek mellett olyanok is,

akik Kárpátaljáról, Ukrajnából jönnek, egy másik csoportban pedig a háború elől Magyarországra menekült családok gyermekei.

Écsy Gábor megköszönve, hogy sokan segítettek eddig is a táborukat, felhívta a figyelmet arra, hogy most is van erre lehetőség az 1356-os adományvonal hívásával vagy a karitasz.hu oldalon keresztül. „A karitás munkatársai, önkéntesei mindent megtesznek azért, hogy az utána-tok jövő csoportok is jól érezzék magukat. Azt kívánjuk, hogy a karitás lelkiületet érezzétek meg ti is, vigyétek magatokkal, és odahaza erre építsetek” – adta útvalólul a másnap hazainduló gyerekeknek.

Spányi Antal püspök a karitásigazgató szavaihoz kapcsolódva elmondta: „Aki a lelkében megkapta a hit kegyelmét, tud vallásos módon gondolkodni és élni, tudja, hogy Jézus parancsa: szeressük egymást. Szeretni pedig úgy tudunk igazán, hogyha egymásnak jót teszünk, egymásnak tudunk örömet szerezni, egymás életét próbáljuk segíteni. Ez a tábor azért jött létre, hogy sok örömet szerezzünk egymásnak, sok segítséget próbáljunk adni a családoknak; hogy a nyár pihenéssel, gazdagodással és lelketek gyarapodásával jól teljen el. Ehhez kell jószándék, de kell a Jóisten áldása is.”

A püspök imádkozott azért, hogy béke szálljon a helyre, öröm és isteni áldás.

„Legyen ez a tábor a szeretet, a játék, a kikapcsolódás és a különböző helyről érkezett gyerekek örömteli találkozásának a helye” – hangzott el imájában, majd a táborot meghintette szenteltvízzel. A szertartás után ünnepélyesen megnyitotta a balatoni tábor az ország-szerte működő Vár a nyár! karitás-táborokkal együtt.

A gyerekek átköltésében csendült fel a jól ismert Ez az a nap kezdetű ének, amelyet köszönetképpen énekeltek el a karitás vezetőinek, munkatársainak, és amelybe belefoglalták az itt szerzett életre szóló élményeiket is: „Ez az a hét, amit itt tölthetünk. Ugráltunk, játszottunk, énekelünk...”

Petőfi Sándor Arany Lacinak című versét három délvidéki kisgyerek szavalta nagyon szép kiejtéssel, majd egy kisdíák, Máté felolvasta erre az alkalomra készített fogalmazását, melyben elhangzott: „annyi csodát láttam, amennyit életemben nem...”

Az ünnepség végén Écsy Gábor minden diáknak kiosztott egy piros karitászkarkötőt, és közös fotók készültek a karitás vezetőivel és képviselőivel.

Klaus Höhn a Katolikus Karitás jószolgálati nagykövete Németországból rendszeresen idelátogat Magyarországra, Kárpátaljára is elkísér-

te a munkatársakat. Sokat segít a magyar karitásnak, és jól ismeri a határon túli viszonyokat is. Most is rengeteg adománnyal támogatta a Vár a nyár! programot.

Hogyan kerültek határon túli gyerekek a balatoni karitás-táborba? Kecskés László mondja el nekünk, hogy a 2017-től működő orvosmisszióval a szörványban élők egészségügyi szűrését, ellátását igyekeznek biztosítani. Olyan helyekre mennek, ahol nincs kórház, vagy ha van is,

nincs benne orvos. Egy áprilisi látogatás alkalmával látták, hogy a kárpátaljai és délvidéki szörványban élő gyerekeknek mekkora szükségük lenne táboroztatásra. Meg is hívták őket egy hétre a balatonakali táborba, hiszen nekik nem lett volna más lehetőségük a nyaralásra.

Savanovicné Ágoston Erzsébet tanítónő Nagyikindáról a Fejős Klára Általános Iskola húsz diákját hozta el a

kolléganőivel, saját második osztályát és felsőbb éveseket is. A délvidéki végvári település a magyar határtól ötven, a

szörványban élő magyar családok nehezebb helyzetben élnek, mint a többségben magyar lakosságú települések. Sokan lakosságukból, nincs munkalehetőség, viszont a családok egyben maradnak akkor is, ha az apa máshol vállal munkát. Ragaszkodnak egymáshoz a családtagok, és erősen kötődnek a magyar nyelvhez, hagyományokhoz is.

Erzsébet elmondja, itt a napot mindig tornával kezdik, fürödnek a Balatonban, énekelnek, spontán játékokat szerveznek a gyerekek, röplabdáznak. A karitás szervezésében elvitték őket a sümegi várba, ahol felejthetetlen lovagi tornát láthattak, majd az Afrikáriumba és a kalandparkba, ami a gyerekek számára eddig teljesen ismeretlen volt. „Jó, hogy itt megtalálják egymást, és nem a telefon bújják, hiszen otthon sokszor mással nem tudnak foglalkozni a nyári szünetben. Ráadásul Szerbiában június 6-án lezárták a tanévet június 20-i zárás helyett a belgrádi diákgyilkosság miatt: egy 13 éves fiú 9 gyermeket ölt meg.”

Kolesznyikova Mária az egyik tanítónő, aki 22 kőrösmezői, főleg felső tagozatos

barátokat szeretnének találni. „Jó alkalom ez a mostani tábor arra is, hogy a különböző tagozatokra járó gyerekeink egymással is jobban megismerkedjenek, ráadásul megismerik a kárpátaljai gyerekeket is.” Érdekes, a kárpátaljai gyerekek nem mesélnek nekik a háborúról.

Hatalmas ajándékként élük meg a táborozást a teljes ellátással, színes programokkal, gyönyörű környezetben, hi-

gyerekekkel érkezett Kárpátaljáról. „A magyar nyelv a kisebb településeken kezd feledésbe merülni. A vegyes házasságokban a szülők egymással ukránul beszélnek, de a mi iskolánkba adják be a gyereket, ha azt szeretnék, hogy tanuljon meg magyarul. Mindegyik tantárgyat magyarul tanítjuk, de az új témák szakkifejezéseit le kell fordítanunk ukrán nyelvre.” Érdekes, hogy ukrán szülők is beadják a magyar is-

kolába a gyerekeiket, mert ez az iskola jobb állapotú, és a már megismert óvodával egy épületben található.

Mária elmondja, hogy „a gyerekek nem beszélnek a háborúról, de látszik rajtuk, hogy aggódnak. Sokak apukája a fronton harcol. Itt is van egy kolleganóm, akinek a férje és az édesapja a háborúban van. Nagyon nehéz, amikor nem veszik fel a telefont... Ő most játszik a gyerekekkel, röplabdázik éppen. Nagyon jó, hogy ide tudunk jönni kikapcsolódni, itt tudunk pihenni lelkileg. Kárpátalján, hála Istennek, csend van, bár a légiriadó miatt naponta egyszerűen lemegyünk a pincébe, megszakítjuk a tanítást, olvasunk a gyerekeknek, játszunk velük, énekelünk. Látjuk a mobilapplikáción, hogy egész Ukrajna piros, nem tudjuk, hogy a rakéta hova repül éppen, lőhetik felénk is. A gyerekek itt elfelejtik ezt az egészet, nagyon jól érzik magukat.”

A munkatársak mind kikapcsolták a légiriadó-applikáció értesítéseit, addig se lássák ezeket, amíg Magyarországon vannak.

Vámosy Erzsébet
Fotó: Merényi Zita

Készen állni mindenki számára

Beszélgetés Beer Miklós nyugalmazott váci megyéspüspökkel

(Folytatás az 1. oldalról)

– Rendszeresen járok a két településre. Jó a kapcsolatom a polgármesterrel, az iskolával, a védőnővel. – Részt veszek az ottani képzéseken, most jönnek a nyári táborok. Szeretném tartani az élő, napi kapcsolatot az ott élőkkel, csak így erősödhet a bizalmuk, így kapnak támogatást ahhoz, hogy akarjanak előrelépni. Olyan örömet jelent, ha sikerül egy-egy nehéz sorsú családot helyzetbe hozni! Nagyon szurkolok nekik, hogy megmaradjanak. Nagy reménység ez a program, esély, hogy valami lendületet kap.

– Mire szeretne még időt?

– Ferenc pápa biztatására álmodom az Egyházunk jövőjéről. Nekünk, papoknak minél több időt kell szánunk arra, hogy szóba álljunk a környezetünkben élőkkel. Mindennap része az életnek, hogy hétköznapi helyzetekbe kerülök. Az utcán, a postán, a boltban elindul egy-egy beszélgetés ismeretlen emberekkel, kapcsolat szövődik közöttünk, és esetleg eljutunk egy felnött keresztelezésig. Jó lenne, ha mernénk kilépni a merev strukturális keretből, és sokkal nagyobb hangsúlyt helyeznénk a személyes találkozásokra csendes, együttérző jelenléttel. Mi, papok kevesen vagyunk. Az lenne a dolgunk, hogy beszéljünk arról, mindenki legyen evangélizátor. Foglalkoztat az is, hogy jobban oda kellene figyelni a szolidaritásra. Nagyon a kontrasztok a társadalomban, a mély nyomorúság mellett ott a pazarló, dözsölő jólét. Kapcsolatban vagyunk a hajléktalanokkal, a cigánysággal, látom, milyen nagy szükségük van a támogatásunkra. Fáj azoknak a magukra maradt gyerekeknek a sorsa is, akik csak úgy véletlenül megszülettek, és a szüleik alkalmatlanok a nevelésre.

– Nagymaroson ezzel szemben sokan élnek jólétben. Milyen itt a hitélet?

– Az átlagnál jobb, élőbb egyházközségünk a nagymarosi és a zebegényi. Sokan vannak a templomban. Az ifjúságot összefogó régiók közül ez az egyik, az észak-dunai. Vannak itt cserkészek, család-közösségek, az Alpha-kurzusból itt már Béta- és Gamma-kurzusok nőttek ki. Értékesek a baráti körök, ahol az emberek beszélgethetnek, meghallgathatják egymást. Ezt az eleven keresztény életet színezi a turistaforgalom. De itt is tapasztalható, mint máshol is, hogy kívülről szépen rendben van a világ, ám amikor benyit az ember az ajtón, fájó élethelyzetekkel, elmagányosodott idős emberekkel találkozunk. Olyan jó volna, ha sikerülne minél többször feloldani a nehézségeket! Jelen lenni – mindig ehhez térek vissza.

– Miben látja a keresztényiség feladatát?

– Kívülről nézve olyan egyszerű lenne, ha a nagyon gazdag emberek észrevennék a nehézségeket. De talán nekünk kellene szerveznünk, hogy a segíteni akarás és a bajba jutott ember összetalálkozzon. Jó volna felébreszteni az egyházközségeket. XVI. Benedek pápa szerint az élő Egyház a kérügma, a liturgia és a diakónia szerves egysége. Egyik sem fontosabb, mint a másik. Sokan eljutnak a liturgiáig, de az elmélyültebb hit-élményhez nem biztos. Ezért kellene a felnőttképzés. Mennyire izgat minket, hogy mit tanít a hitünk? Van fogalmunk az Eucharisztia csodájáról? Sokat kellene beszélgetni erről. Kétezer éves a hitünk, amit nemzedékek gazdagítottak, élő dialógusban kellene továbbvinni. És ott van ugyanígy a szenvedés problémája, a társadalmi igazságtalanságok kérdése. Kellene, hogy keresztényként érdekeljenek bennünket ezek a kérdések.

– Evangelizálásról beszél. Elegendő emberileg rendesnek, jóra törekvőnek lenni ahhoz, hogy kérdezzenek bennünket a hitünk felől?

– Amire az emberek rákérdeznek, az nem a vallásos szertartások művelése. Érdekelne például, hogy az úrnap körmenet hány ember szívét érintette meg. Félek, hogy ettől nem hatódnak meg azok, akik nem vallásosak. Úgy gondolom, azzal kell ott lennünk az Istentől távol lévő emberek közelében, amit ők is értenek. A teremtett világ védelme például kiváló evangelizációs terület. A legtöbben általában egyetértenek abban, hogy valamit tenni kell, tudják, hogy környezet-tudatosabban kell élnünk. A misszió, az evangéliumról való tanúságtétel a hitünk lényegéhez tartozik. Éreznünk kell a felelősséget azok iránt, akik nem vallásos családokba születtek, akiknek nem adatott meg istenközel élmény. De ezt nagy szeretettel és türelemmel kell tennünk, sokat imádkozva értük. Legyen szívügyünk, hogy Isten közelébe segítsük őket, hogy kiemeljük őket a szürke, kapaszkodók nélküli életvitelből.

– A közbeszédben az imént említett témák súlyosan átpolitizáltak. Lát lehetőséget igazi párbeszédre?

– A dialógus kultúráját építenünk kell. Annyi szép indítást kapunk ehhez Ferenc pápától! A kis csoportokból kellene kiindulnunk, ahol a tagok nem bántják egymást, tisztelőben tartják a másik véleményét. Ha meghallgatom a másiktól gondolkodót, az még nem jelenti azt, hogy elbizonytalanodtam a saját hitemben. De azt igen, hogy értem, egyi-

künk sem birtokolja a teljes igazságot. Sajnos sok minderről még az ilyen közösségekben sem merünk beszélni. Éreznünk, hogy vannak dolgok, amik nincsenek rendben, de a görseink akadályoznak bennünket a gondok feltárásában. Egészen szűk baráti körben vesszük csak elő ezeket a kényes témákat, mint például az állam és az Egyház viszonya. Tiszta hangon, előítéletek és indulatok nélkül beszélni erről – olyan jó lenne. Könnyen belefutunk sémákba. Érzem a felelősségünket, azt, hogy többször kellene megszólalnunk. A szent nem lehet a hatalom eszköze, észre sem vesszük, mibe csúszunk bele.

– Papságában eszményképe a jókedvű, tudós, kiegyensúlyozott lelkipásztor volt, s most Önre tekintve éppen ezt tapasztaljuk.

– Szükséges mind a három. Lelki derű fakad a kiegyensúlyozottságból. Kell a teológiai képzettség, de legalább ilyen fontos, hogy a pap közelséget éljen meg az emberekkel. Az lenne a dolgunk, hogy életközeli, érthetően éljük meg a hitünket. Tényleg a fel-

támadás reménységében élünk? Sokszor meg kellene vizsgálni magunkat, hogy vajon átsüt-e ez rajtunk. Nem eshetünk abba a végletbe sem, hogy magamutogató legyen a vallásosságunk. Hihetetlenül megérinti az embereket, ha megható együttérzést tapasztalunk. Például, ha valaki a szomszédja fogyatékos gyerekére vigyáz hetente egy napot, hogy a másik kicsit fellélegezzon. Ezt tartom a leginkább járható útnak.

– A visszatekintéshez az örömmel számbavétele is hozzátartozik.

– Visszamentem a régi tanítványaim közé Zebegénybe, Pilismarótra, Márianosztrára. Ma már nagypapák, nagymamák – óriási csoda volt. Szerettem azt a szolgálatot. Nem csináltam semmi rendkívülit, csak ott voltam az emberek között. Bizalommal jöttem hozzám. Játszottam a gyerekekkel, látogattam a családokat, együtt örültem velük a keresztelezés, együtt sírtam velük a temetéskor. Újra csak a jelenlét... Nem akarok nosztalgizálni, de régen volt az emberekben valami jó értelem-

ben vett vagányság, és ott volt bennük az a tudat, hogy a Jóisten csapatában játszunk. Mára elkényelmesedett, elpuhult a világ, és ez bénítóan hat. Újabb és újabb kísértések jönnek szembe a mindennapokban. A fiatalok életét nagyon befolyásolja az elektronikai civilizációs környezet. Ebbe születnek bele, és észre sem veszik, hogy elvette a szabadságukat. A személyes kapcsolatok jelentik a legfontosabb lehetőséget. Vigyázni kell egymásra, megtartó közösségeket vinni magunkkal. Másfelől pedig meg kell látnunk a nyomorúságot, és óvakodni attól, hogy farizeusi magabiztossággal éljünk. Tegyük meg valóban mindent, és ne feledjük, az Úristennek nem kötelessége, hogy minden buktatótól megőrizzen minket!

– Ha előretéknél, milyen képet lát maga előtt?

– Álmodom az Egyházunk jövőjéről. Még mindig túl sok terhet cipelünk magunkkal, amik megbénítanak minket. Szép, hogy felújítunk, tatarozunk, de engem megszólít a holland példa: templomokat adnak el, és az árukból praktikusabb megoldást keresnek arra, hogy együtt lehessenek, összejöhessenek. Nem arra megy el az energia, hogy műemlékeket tatarozzunk, ezt a feladatot átadják más szervezeteknek. Nem ez a küldetésünk. Ez teher, ami nem visz közelebb Istenhez, és elzár az emberektől, akikhez a küldetésünk szól. Itt van az a sok ember, akikhez el kellene vinnünk a Jóisten üzenetét. Nagy a felelősségünk, ha keresztényként, főleg ha papként valami hibát követünk el. Nagy titok az életünk, és izgalmas is. Annyi feladatot ad Isten! Nem érünk rá múltatni az időt, azt kell tanulgatnunk, hogyan lehet jól felhasználni.

Trautwein Éva
Fotó: Lambert Attila

A Váci Egyházmegye Kórházlelkészi Szolgálatának június 3-án tartotta lelkigondozói szakmai napját, melyre szerte az országból érkeztek érdeklődők. Polónyiné Marett Judit beszámolójának szerkesztett változatát olvashatják az eseményről.

A szolgálat klinikai lelkigondozói a nap indításaként találkoztak Marton Zsolt váci megyéspüspökkel, aki köszönetét és háláját fejezte ki nekik. A főpásztor kiemelte, hogy milyen sokat jelent neki az, hogy a Váci Egyházmegye kórházlelkészi és lelkigondozói tevékenységét a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia egyik ad limina látogatása, azaz a főpásztorok vatikáni testületi beszámolója alkalmából XVI. Benedek pápa is elismerő szavakkal illette Beer Miklós akkori váci püspököt.

A találkozót követően ünnepi szentmisét mutatott be Marton Zsolt püspök a Váci Irgalmasrendi Kórház kápolnájában. A szentmisén koncebrált Torma Joel, a Váci Egyházmegye Kórházlelkészi Szolgálatának vezetője, valamint Kiss Dávid, aki a

Rajtuk keresztül gyógyít Isten

Teréz anya a Váci Egyházmegye Kórházlelkészi Szolgálatának védőszentje

szolgálatjának kórházban rendszeresen segíti a szentségi ellátást. A szentmisén együtt ünnepelt velük Koncz Asztrik irgalmasrendi szerzetes is. Néhányan a kórház betegei közül szintén jelen voltak a szentmisén.

Marton Zsolt tanításában mindenkit emlékeztetett arra, hogy Jé-

zus a gyógyításai során az egész embert gyógyította; a testet és a lelket is. A lelkigondozók is – az orvosokhoz, ápolókhoz hasonlóan – az egész ember gyógyításába kapcsolódnak be. Szentbeszédében az ima fontosságára is felhívta a figyelmet, és hogy a betegségben ott van a betegek szentsége által nyújtott kegyelem, amelyen keresztül Isten gyógyítani akar. A papokról is beszélt, akiknek nagyon hálás, hiszen ők szolgálatják ki ezt a szentséget, amellyel Isten gyógyító szeretetét közvetítik a betegek felé.

A szentmise keretében a Váci Egyházmegye Kórházlelkészi Szol-

gálatának kérésének megfelelően a püspök a szolgálat védőszentjévé avatta Kalkuttai Szent Terézt, és megáldotta a Szentgotthárdon élő Malika remete nővér által készített, Szent Teréz anyát ábrázoló ikont.

A szentmise után a püspöki palotában folytatódott a program. Torma Joel atya bemutatta a szolgálatot, beszélt a múltjáról, jelenéről és a jövőről is. Elismerő szavai, elkötelezettsége erősítette mindenki számára. Felhívta a figyelmet arra, hogy Teréz anya nyomában kell járni, amikor felekezeti, bírszín szerinti és egyéb megkülönböztetés nélkül fordulunk idős, beteg embertársaink felé, így közvetítve Isten szeretetét.

A jelenlévők betekintést kaphattak az elmúlt közel hét hónap statisztikai adataiból is: ez idő alatt 10253 lelkigondozói beszélgetés zajlott le a Váci Egyházmegye Kórházlelkészi Szolgálatának intézményei-

ben. A szentségi ellátások során 4967 szentáldozás történt, és 975 beteg részesült a betegek szentségében.

Joel atya előadásához kapcsolható Teréz anya gondolata, amely a szolgálat 2023-as pasztorális tervében is szerepel: „Amit teszünk, csak egy csepp a tengerben. A nélkül a csepp nélkül azonban sekélyebb volna a tenger.”

Az ebédszünetben alkalom nyílt személyes találkozásokra, beszélgetésekre a más egyházmegyeiből érkezettekkel is.

A délután Jakobszen-Tátrai Zsófia humán erőforrás-vezető előadásával folytatódott, aki bemutatta, mennyi lehetőséget kínál a Váci Egyházmegye a hívők és a munkatársak segítségére is. Majd Iszlai Zoltán pár- és családterapeuta, a Család-rendszer terápiai műhely képzőjének előadása következett a krízisintervencióról. Közérthető módon beszélt a témáról, helyzetgyakorlataival eszközt adott a hallgatóságnak a munkájuk során fellépő nehezebb helyzetek kezeléséhez.

Forrás és fotó:
Váci Egyházmegye

IMAÓRA

Kútvolgyi Szűz Mária-engesztelőkópola: engesztelő virasztás hazánk lelki megújulásáért minden csütörtökön 20 órától pénteken 5 óráig az Oltárszentség előtt. 22 óra szentmise. Cím: Budapest XII., Gálgóczy u. 49. (BKK: a Széll Kálmán térről a 128-as busszal a végállomásig, a Regőczy István térig.)

Az Örökimádás-templom (Budapest IX., Üllői út 75-77.) szentségimádási rendje: hétköznap 8 órától 18 óráig, vasárnap 12 órától 18 óráig. Minden csütörtökön a 17 óra kezdődő imaórán, majd az azt követő szentmisén előre felvett mise-szándékokért imádkoznak. Minden hónap első csütörtökén Erdő Péter bíboros celebrálásával papi és szerzetesi hivatalosként, a másodikon a templom karitászcsoportjának szándékára, a harmadikon az imaláda helyezett szándékokért imádkoznak.

A Szent István-bazilika Mária-kápolnijában (Budapest V., Szent István tér 1.) égi kérésre, huszonhat éve minden csütörtökön 20 órától péntek reggel 5 óráig engesztelő imavirasztást tartunk Magyarországon, a magyarság lelki megújulásáért. 21 óra mindig más atya mutat be szentmisét a két legszentebb Szív szándékára. Mindenkit szeretettel várunk! Imádkozzunk együtt!

Elsőpénteki missziós konferenciabeszédek a magyar családokhoz a városmajori Jézus Szíve-templomban (Budapest XII., Csaba utca 5.). A 18 óra kezdődő szentmisék után a kistemplomban beszélgetés az elhangzott homiliáról. Mindenkit szeretettel várunk. Bővebb információ: <https://www.varosmajoriplebania.hu/>

Kaposfüreden Szűz Mária Efezusi Háza (Kaposfüred, Álomás u. 61/a) várja az engesztelő hívek közös imádságra minden elsőszombaton 10 órától. Zarándokcsoportok bejelentkezése: +36/70-363-7645 (Mezőfi Zoltán), www.mariahaza.hu

Szentmisék Mindszenty József bíboros boldoggá avatásáért: július 6., augusztus 7., szeptember 6., október 6., november 6., december 6. (6 óra). A boldoggáavatási szándékra mondott szentmiséket 7 óra előben közvetíti a budapest-városmajori Jézus Szíve-templomból a Magyar Katolikus Rádió, az egri bazilikából a Szent István Rádió.

Elváltakért és egyedül maradtakért mutatnak be szentmisét minden hónap első keddjén 17 óra a budapest-belvárosi Nagyboldogasszony-főplébánia-templomban (Budapest V., Március 15. tér 2.). A szentmise után tematikus beszélgetésre hívják a résztvevőket.

LELKIGYAKORLAT

A Szent Gellért Lelkigyakorlatos Házban (Leányfalu, Móricz Zsigmond út 141.): Július 17-én 18 órától 20-án 13 óráig a Máriás Papi Mozgalom lelkigyakorlata HÍVEKNEK Soti János SJ atyával. Augusztus 24-én 18 órától 27-én 13 óráig Dr. Gál Péter atya lelkigyakorlata: „Szabadulás és gyógyulás”. Augusztus 30-án 18 órától szeptember 2-án 13 óráig Dr. Barsi Balázs atya lelkigyakorlata. Elérhetőség: 06/26-383-212, 06/30-466-0749

BÚCSÚI SZENTMISE

A csobánkai Szent Anna Plébánia szentkúti Mária-kegyhelyének búcsúja július 1-jén, szombaton lesz. A 11 óra kezdődő szentmisét Dr. Babel Balázs kalocsa-kecskeméti érsek atya fogja bemutatni. Szeretettel várjuk zarándoktestvéreinket.

Vértessomlón Sárlos Boldogasszony-búcsút tartanak július 1-jén és 2-án (szombaton és vasárnap) a Sárlos Boldogasszony-kegytemplomnál. Szombaton 19 óra előtti szentmise lesz, melyet Mórocz Tamás bodajki plébános, kanonok celebrál. Utána virasztás, szentségimádás. A vasárnapi programokból: 9 óra gyülekezés a faluban a kápolna előtt (Rákóczi Ferenc utca 48.), 10 óra ünnepi szentmise, amelyet Spányi Antal megyéspüspök mutat be. 16 óra dr. Csókay András idegsebész tart előadást, majd könyvedikálás lesz. A 17.45-kor kezdődő záró szentmisét Szlama Ákos újmisési atya mutatja be. A rendezvényre a belépés ingyenes. További információ: e-mail: vertessomlo.plebania@gmail.com Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

Sárlos Boldogasszony-búcsú lesz Mátraverebély-Szentkúton július 2-án, vasárnap - az együtt járók, jegyesek, fiatal házaspárok, gyermeket várók zarándoklata. Főcelebráns: Marton Zsolt váci megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia családreferense.

MEGEMLÉKEZÉS

Pálos Frigyes prépostra, örkanonokra, művészettörténészre, a Váci Egyházmegyei Gyűjtemény egykori igazgatójára, néhai tereskei plébánosra emlékeznek Teresken július 1-jén, szombaton a Nagyboldogasszony-plébániatemplomban. A szentmisét Beer Miklós nyugalmazott váci megyéspüspök mutatja be, ezután emlékkömegáldás lesz. Az emlékkö Laczik Csaba és Mihály Anna szobrászművészek alkotása. Közreműködnek: ReSonatores Pannoniae rézfúvós együttes, Félegyházi Luca, Borbála, Boglár, Kinga, Hajnal (ének), Miklós (duda, ének), Czirik Tamás (tekerőlant), Kokas Márton (próza).

ZARÁNDOKLAT

Zarándoklat a rábavidéki szlovének keresztútján Fekete Szabolcs Benedek segédpüspök vezetésével – 25 kilométeres gyalogos zarándoklat a Vendvidéken augusztus 4-én, indulás 8 óra Szombathelyről. A zarándoklatához egyéni utazással is csatlakozni lehet. További információ és jelentkezés a Pasztorális Irodában: pasztoralis@martinus.hu. T.: 06/94-513-198. Jelentkezési határidő: július 10.

A Boldog Ceferino Intézet, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia cigánypasztorációját munkálkodó szervezete országos romazarándoklatot szervez Mátraverebély-Szentkúton július 8-án, szombaton 9 órától, melyet Lakatos Péter országos cigánypasztorációs referens vezet. A 11 óra kezdődő szentmise főcelebránsa és szónoka Veres András győri megyéspüspök. Bővebb információ: +36/30-161-2577 (Kisszögyémi Tímea), e-mail: asszisztens@boldogceferinointezet.hu

ELŐADÁS-SOROZAT

A Szent Margit-templom felszentelésének 90. évfordulója alkalmából előadás-sorozat tartanak a Szent Margit-templomban (Budapest XIII., Szent Margit tér 1.). Időpontok: 2023. szeptember 7., október 5., november 2., december 7. A felnőtteknek szóló lelki estek központi témája: Parancsok szeretetből – A tízparancsolatról a 21. században. 18 óra szentmise két szín alatti áldozással, 19.30-tól szentségimádás orgonaimprovizációkkal. A szentmisét és a tanítást Monostori László esperes, plébániai kormányzó tartja. Bővebb információ: <https://margitos.hu/>

KÉPZÉS

Önkéntesképzést indít a Váci Egyházmegye Kórházlelkész Szolgálat a kórházi pasztoráció segítésére. Várjuk azok jelentkezését, akik beteg embertársaikon keresztül Krisztussal szeretnének találkozni és segíteni szeretnék őket az önkéntes szolgálatukkal. Az önkéntesképzés 5 alkalmas, ebből az első alkalom egy központi, egész napos képzés. Ezt követik a helyi, intézményekhez kötődő alkalmak a lelkipásztorok vezetésével. A képzés ingyenes, elvégzése nem kötelez az önkéntességre egyik fél részéről sem. Jelentkezés feltételei: beöltött 18. életév; pszichés alkalmasság (nincs pszichés rendellenesség, nem áll pszichiátriai kezelés alatt); alkoteleltetés a Katolikus Egyház tanítása mellett; önéletrajz; rövid motivációs levél. Jelentkezni ezekkel a dokumentumokkal együtt lehet, levélben: Váci Egyházmegye Kórházlelkész Szolgálat - 2600 Vác, Pf. 167., e-mailben: korhazlelkesz@vaciegyhazmegye.hu. A jelentkezésben kérjük feltüntetni, hogy a Váci Egyházmegye területén lévő mely kórházban szeretne szolgálatot teljesíteni. A képzés elvégzése után oklevelet állítunk ki. Jelentkezési határidő: 2023. augusztus 31.

TOVÁBBKÉPZÉS

A Veszprémi Érseki Főiskola a 2023-as akadémiai évben is gazdag tanulmányi kínálatot várja a hitéleti szakirányú továbbképzések és kurzusok iránt érdeklődőket, akik a Testteológia; az Élethigiéni és spirítualitás; valamint az Egyházi közösségszervezés, közösségfejlesztés, közösségvezetés szakokra jelentkezhetnek, 2023. szeptember 4-ig. A képzésben való részvételhez alapképzésben szerzett végzettség szükséges hitéleti, pedagógusképzési, bölcsészettudomány vagy orvos- és egészségügy területén.

A Főiskolán működő Teológiai Akadémia az olyan érdeklődőknek is lehetőséget nyújt a továbbképzések kurzusain való részvételre, akik nem felelnek meg a bemeneti követelményeknek, vagy hallgatói jogviszony létesítése nélkül ismernék meg a színvonalas képzések tartalmát. A jelentkezés részletei és az egyes szakirányú továbbképzések tartalmáról szóló információk megtalálhatók a Főiskola honlapján <https://erseki-foiskola.hu/>, kérdéseikre pedig választ kaphatnak a teologia@vhf.hu e-mail-címen.

MEGHÍVÓ

Latinovits-est lesz Kaposfüreden, Szűz Mária Efezusi Házában (Állomás u. 61/a) július 2-án 16 órától. Fellépők: Bence Ilona színművész, Trokán Péter színművész, Heinczinger Miklós Liszt Ferenc-díjas előadóművész, Tolcsy Béla Kossuth-díjas zeneszerző. A belépés ingyenes, de regisztrációhoz kötött: www.mariahaza.hu További információ: Mezőfi Zoltán 06/70-363-7645

Egészségügyi dolgozók szentmiséje lesz július 29-én, szombaton 18 órától az óbudai főplébánia-templomban (az Árpád híd budai hídfőjénél) a Budapest-Óbudai Szent Péter és Szent Pál Főplébánia és a Curate Infirmos Közösség szervezésében, Szent Pantaleon vértanú orvos és Boldog Zdenka vértanú röntgenasszisztensnő tiszteletére. Az ünnepi mise főcelebránsa Teresi Zoltán apát, protonotárius kanonok. Közreműködik az Imperatrix kamarakórus Srajber Zsolt és a Budavári Kamarazenekar Héja Benedek vezényletével. Orgonál An-

LOURDES-I ZARÁNDOKLAT
augusztus 21-26. | 6 nap | 319.900 Ft/fő
MÁRIARADNAI BÚCSÚ
DÉL-ERDÉLYI BARANGOLÁSSAL
október 6-8. | 3 nap | 79.900 Ft/fő
OLASZ SZENTEK ÉS SZENTÉLYEK NYOMÁN
október 9-15. | 7 nap | 249.900 Ft/fő
ŐSZI ZARÁNDOKLAT MÁRIACELLEBE
október 12-14. | 3 nap | 89.900 Ft/fő
MEDJUGORJEI ZARÁNDOKLAT
október 19-23. | 5 nap | 119.900 Ft/fő
ZARÁNDOKLAT RÓMÁBA
október 23-29. | 7 nap | 299.900 Ft/fő

VIA SACRA ZARÁNDOK UTAZÁSI IRODA
+36 20 500 5050
www.viasacra.hu

Mindenki ZARÁNDOK

2023. július 1. és augusztus 31. között

A Szent István Ház **10%-OS** nyári kedvezménnyel* várja a kedves vendégeket:

Egyágyas szoba: **49 EUR** | fő | éj
Kétágyas szoba: **39 EUR** | fő | éj
Háromágyas szoba: **35 EUR** | fő | éj

*Több kedvezmény egyszerre nem vehető igénybe.

A szobaár tartalmazza a reggelit, az idegenforgalmi adó viszont külön fizetendő
10 év felett 3,50/fő/éj

szent istván ház
ROMA

Szent István Ház
Via del Casaletto 481, Roma (RM) – 00151
Bővebb információ:
www.cssroma.katolikus.hu, szih@katolikus.hu

gyal Márton. Magyarországi bemutatóként elhangzik Troll *Miséje* és Cuccarini *Himnusa*, mindkettő Szent Pantaleon tiszteletére. Minden érintettet és érdeklődőt szeretettel várunk.

NYÁRI EGYETEM

Megrendezik az első Kárpát-medencei Nyári Egyetemet Esztergomban, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Szent II. János Pál Pápa Kutatóközpontjának Teremtésvédelmi Kutatóintézetének szervezésében július 2-7. között, vasárnaptól péntekig, a Szent Adalbert Központban (Szent István tér 1.). A kutatóintézet együttgondolkodásra és cselekvésre hívja azokat, akiket érdekel a teremtésvédelem, amelynek középpontjában az Isten által teremtett világ természeti-társadalmi valósága és az átfogó ökológiai megközelítés áll. Témák: A *Laudato si'* enciklika és az SDG rendszer – hit, természet, politika; Fenntarthatósági műhely Japánból és Fishbanks – a megtapasztalható rendszerműködés; A Kárpát-medence mint természeti rendszer, a táji és helyi együttműködések rendszerei; Az Egyház tanítása, a biológiai sokféleség gazdaságátana, a szegények és a peremre szoruló helyzet; Mesterséges intelligencia; Háború, környezet, béke; Fenntarthatóság és felelős kormányzás, utak és eszközök a teremtett világ védelmére. A teremtésvédelem iránt érdeklődő és elkötelezett résztvevők jelentkezését várják. A részvétel ingyenes, de regisztrációhoz kötött. Érdeklődés és további információ a tvki@ppke.hu címen.

ÉLETJÁRADÉK

KATOLIKUS szellemiségű iroda ingatlanért életjáradéki szerződést intéző ügyvédi háttérrel és garanciával. Keressen bátran, amennyiben elmúlt 65 éves, és szeretne élete végéig havonta jelentős nyugdíj-kiegészítést kapni! T.: 06/70-330-0960

HARANG

ÚJ BRONZHARANG eladó. 715 kg-os, G hangú, díszített. Érdeklődni: 06/30-728-8161, info@harangontode.hu, www.harangontes.hu

INGATLAN

HOSSZÚ TÁVRA KIADÓ Budapesten, a II. kerületi Ali utcában, kertes téglaház 1. emeletén egy 56 nm-es, másfél szobás, frissen festett és mázolt, félig bútorozott, gázfűtéses, panorámás lakás egy vagy két nem dohányzó személynek. Hűtő-fűtő klíma, internet és kábeltevé bevezetve. Jó tömegközlekedés, csendes környék. A közös költség 12 ezer Ft/hó. Kéthavi kaució szükséges, kisállat nem hozható. Bérleti díj: 220 ezer Ft/hó. Érdeklődni lehet: 06/30-975-1697

RÉGISÉG

PAPÍR- ÉS FÉMPENZT, bélyeget, képeslapot, papírrégiséget és más régiségeket vásárolunk, illetve árverésre átvesszünk. Budapest VI., Andrásy út 16. T.: 06/1-266-4154. Nyitva: hétfő-szerda 10-17, csütörtök 10-19 óra között.

SZOLGÁLTATÁS

FOGSOROK, hidak készítése, javítása, szükség esetén háznál is. T.: 06/1-213-5726

ÓLÓMŰVEG ABLAKOK restaurálását, tervezését, kivitelezését több évtizedes tapasztalattal vállaljuk. Tóth Erzsébet. T.: 06/20-438-5993; www.uvegfestes-stainedglass.hu

Tisztelt Olvasóink!

Az egyházi közleményeket és híreket szerkesztve közöljük.

Megértésüket köszönjük. A szerkesztőség

A hirdetések tartalmáért és azok valóságáért a hirdető vállal felelősséget.

Jézus tanítványaként ma életet kell menteni

Imádság az útjuk során meghalt menekültekért

(Folytatás az 1. oldalról)

Az áldozatok száma a hat-százat is elérheti – köztük rengeteg gyerek van. Az elmúlt hétvégén pedig az ukrán–magyar határon három kárpátaljai fiatalember fulladt a Tiszába. A háború elől menekültek. A háború elől, amely betette a lábát Európába, miután mi, európaiak hosszú ideig beletörődünk mások háborúiba.

Szóke Péter, a Sant'Egidio közösség budapesti felelőse bevezető szavaival szomorú statisztikákat sorolt, majd hozzátette: a világ mintegy harminc helyszínén zajlanak fegyveres összetűzések.

Ferenc pápa darabokban folyó világháborúról beszél. Ha azonban lehet darabokban háborúzni, akkor a békét is lehet darabonként építeni. A menekültek befogadása – ugyancsak a pápa szavai szerint – a béke érdekében tett erőfeszítés.

Ferenc pápa nemrég Budapesten ezt mondta: „Szomorú és fájdalmas (...) önzésünk zárt kapuit látni...”, így például „azokkal szemben, akik idegenek, mások, menekültek, szegények”. Majd így folytatta: „Testvérek, kérlek, nagyon kérlek benneteket: nyissuk ki a kapukat! Próbáljunk mi is (...) olyanok lenni, mint Jézus: nyitott kapuk!” Az imádság által válnak nyitott kapukká, amelyeken át beáramlik szívünkbe Isten békéje, onnan pedig kiáramolhat a világba – hangsúlyozta Szóke Péter, bevezetve ezzel a közös imádságot.

Gáncs Péter evangélikus püspök a *Jelenések könyvének* 21. fejezetéhez fűzte gondolatait: „És láttam új eget és földet, mert az első ég és az első föld elmúlt, és tenger sincs többé.” Emlékeztetett, hogy János apostol a Földközi-tenger egyik szigetén, Patmoszon élt száműzetésben, és ebben a helyzetben Isten hatalmas távlatokat nyitott meg előtte. Pró-

fétai látomást kapott egy olyan új világról, ahol nem lesz többé tenger. A tenger a *Biblia* szimbolikájában félelmetes, titokzatos, pusztító erők rejtekhelye volt. Azt a világot mutatja meg Isten Jánosnak és nekünk, amely túl van a tengeren: ahol nincsenek pusztító erők, ahol nincs tenger, amely elválaszt másoktól, és amely sokak hullámsírja lesz.

Sokak számára a tengeri út ma sem a megvalósult álom útja, hanem „dreadful journey” (rémutazás), ahogyan egy német segélyszervezetet bemutató film címe megfogalmazza. Pedig a remény útján indulnak el az emberek a túlsó partra, ahogyan az imádság elnevezése is jelzi. Az ige figyelmeztet: ezt az új világot nem találjuk meg a földön; ugyanakkor vigasztal is: majd Isten hozza

el beteljesedést. Ugyanakkor arra is tanít, hogy nekünk, akik itt vagyunk ebben a világban, túl kell látnunk önző falainkon, amelyek látszólag védenek, valójában elválasztanak a másik embertől, aki a testvért szeretné meglátni bennünk.

A tenger ma is veszélyes, és nekünk Jónáshoz hasonlóan fel kell ismernünk, hogy sokszor miattunk pusztít a vihar, miattunk kerülnek veszélybe

emberek, akik soha nem érnék partot.

Későn érkezik, aki a szó krisztusi értelmében is emberhalász lesz. Talán soha nem értettük ilyen jól ezt a képet, amelyet Jézus az első tanítványoknak mondott, mint napjainkban, amikor látjuk, hogy mentőmellénnyel hoznak ki embereket a biztos halálból.

Ne csak szép szavakkal, hanem ahol lehet, konkrét cselekedetekkel is tegyük élhe-

többé ezt a világot, és váljunk Jézus Krisztus emberhalászáivá – zárta beszédét Gáncs Péter püspök.

Megrendítő erővel hat, még mindig milyen sokan vannak az áldozatok: Afrika, Ázsia, Latin-Amerika számos régiójának kálváriája nem ért véget, évről évre tragikus számadatokat hallunk. Nevek, történetek hangoztak el, emlékeztetve arra a 3170 menekültre, akik 2022 júniusa óta

vesztették életüket a Földközi-tenger hullámai között vagy szárazföldi utakon, miközben egy jobb jövőt kerestek szerettek volna eljutni Európába.

A legdrámaibb eset éppen hét nappal az imádság előtt történt: imádkoztak azért a közel hatszáz menekültért, akik tragikus módon vízbe fulltak a görögországi Kalamata partjai előtt. Megemlékeztek arról a 706 menekült-ről, akik az elmúlt évben Líbia különböző kikötőiből indultak útnak, és a partok elhagyása után nem sokkal életüket veszítették. Emlékeztetnek arra a 18 afgán fiúra, akiket 2023. február 17-én találtak egy elhagyott teherautóban a bulgáriai Lokorsko közelében az autópályán. A 2023. február 25-ről 26-ra virradó éjjelen a calabriai Steccato di Cutro partjai előtt a parti sziklának csapódott egy hajó, amelyen 180 menekült utazott. Az elhunytak között volt Feresthe, egy 30 éves afgán asszony és gyermekei, a 9 éves Yasna, az 5 éves Sana és a 3 éves Mohamad; két tunéziai fiatal, Haytham és Jamel...

Idén is számos ember lelte halálát, amikor megpróbált átkelni a belarusz–lengyel határon. Megemlékeztek közülük a kis szíriai Jalalról, és a többi 32 menekültől, akik ezen a szárazföldi útvonalon haltak meg... A kis szíriai Naim, az iraki kurd Ahmed és az afgán Abbász a La Manche-csatornán való átkelés közben veszték a tengerbe 2023 márciusában...

Idén még fájdalmasabb volt az emlékezés, a szomszédunkban zajló háború áldozataira gondolva. A Sant'Egidio közösség gondoskodik ukrainai menekültekről, Magyarországon is – közülük néhányan jelen voltak a templomban.

Megemlékeztek arról a három fiatal kárpátaljai férfiről, akik néhány nappal ezelőtt, június 17-én fulladtak a Tiszába az ukrán–magyar határon, valószínűleg a besorozás, vagyis a háború elől menekülve.

Végül megemlékeztek mindazokról, akiknek neve és története fel van írva Isten szívében, akkor is, ha az emberek nem ismerik a nevüket.

Thullner Zsuzsanna
Fotó: Lambert Attila

Válóczy Józseffel, az Esztergomi Hittudományi Főiskola teológiatanárával a filozófusok és a transzcendens kapcsolatáról indítottunk szorozatot. Ennek harmadik részét adjuk közre.

A *kráter peremén* című kötetének bemutatkozó soraiban így vall kedves szóval Kuklay Antal atya: „Pilinszky János a leggyakoribb vendégem.” Nekem is. De – hivatásomból adódóan – elég gyakran vendégeskednek nálam az elmúlt jó kétezereztíz év legkülönfélébb filozófusai is. Ha egy hívő ember évtizedeken át csodálkozó vagy kételkedő, fanatikus vagy cinikus, hívősen józan vagy rokonszenvesen elfogult gondolkodókkal kel és fekszik, az bizonyosan megjelöli a hitét: elillan a hamvasság, az akár a legnemesebb értelemben vett jámborság, másról és másképpen fogja keresni és megtalálni a csodát, a misztériumot. A többi hívő szemében ez szomorú, vállalhatatlan veszteségnek tűnhet, nekem azonban meggyőződés, hogy a kritikus racionalitás kultúrájának észrevétlen vagy tudatos elcsátítása áldás volt a hitem számára is.

A vallásos ember Istenhez és Istentől szóló beszéde nyilvánvalóan

és természetesen mindig autonóm, Isten szabad, szuverén megnyilatkozására, önközlésére épül és épít. Az istentapasztalat személyes, intim, megismételhetetlen – ezért mindig lefordíthatatlan, megfoghatatlan, kiméríthetetlen, nem lehet fogalmakba zárni. A filozófia, legalább kétféle szempontból, mégis jogosan vindikálja magának a kritikuss szerepét: segít leleplezni a babonát és megtisztítani az istenfogalmat.

A filozófia nemcsak azzal van szolgálatára a hitnek, hogy nyitottá és képessé tesz az érzékszervekkel nem megragadható, *transzcendentális* valóságban otthonos eligazodásra, hanem azzal is, hogy kellő alapos-sággal meg tudja húzni a határt az ember által érzékszervekkel vagy elmével bejárható, az e világi és az azt meghaladó, a *transzcendens*, a természetfölötti között. Ehhez leginkább az szükséges, hogy professzionálisan feltérképezze a bejárható világ minden négyzetcentiméterét, céltudatosan és hatékonyan használva az

ész kompetenciáinak teljes arzenálját. Ennek a vállalkozásnak és erőfeszítésnek pedig nemcsak bőséges lexikális tudás lesz a gyümölcse, hanem a *judicium*, a mérlegelés és ítélet biztonsága is, amely segít ellenállni a kísértésnek, hogy az immanens megismerés lehetőségeit ignorálva, a kizárólag a természetfeletlinek kijáró vallásos áhítattal vagy szent passzivitással forduljunk az e világi felé. Peter Knauer kortárs teológus találó megfogalmazása szerint „babona ott keletkezik, ahol az ember lemond az ész használatáról olyan dolgokra vonatkozóan, amelyek az ész hatáskörébe tartoznak”.

Ennek a kísértésnek alighanem kevésbé van kitéve a nem hívő, mint a hívő – de azért a babonáság buta botlása könnyen rajtakapható. Nehezebben tetten érhető viszont a kifeje-

”

Peter Knauer kortárs teológus találó megfogalmazása szerint „babona ott keletkezik, ahol az ember lemond az ész használatáról olyan dolgokra vonatkozóan, amelyek az ész hatáskörébe tartoznak”

hat, hogy a róla szóló beszéd Istent nem az *arkhé* pozíciójába helyezi: ha egy szisztematikus filozófus a komplex gondolati rendszerben (talán nem eléggé körültekintően) nem az Egészet, hanem csak egy részt megalapozó szerepet szán neki, vagy ha egy valláskritikus (akár szentek egyoldalúságaira hivatkozva) egy eleve redukált „hobby-isten” elvetésének humanista imperatívuszát sulykolja. De amíg elszántan, spekulatív erővel

és nyelvi leleménnyel elkötelezetten igyekszünk, hogy Istent *misztériumként* – akár „szent titokként” (Karl Rahner), akár „vidám titokként” (Jelenits István) – közelítsük és ábrázoljuk, ez megvéd minket attól, hogy tárgyá degradáljuk, hogy a megalapozót, trónusát felelőtlenül üresen hagyva, a megalapozandó pozíciójába száműzzük.

A felnőtten katolikus hitre tért Simone Weil az intellektuális becsületesség eszményének akart megfelelni azzal, hogy szóvá tette a szeretettel befogadott vallás elfogadhatatlan morális és teoretikus hiátusait, amelyek az evangélium, a természetfölötti valódi természetének félreértéséből keletkeztek; ezek a megkeresztelkedés vágyát is felülírták benne. Belső érlelődésének útján azonban eljuthatott addig a felismerésig, hogy ugyanazon becsületesség igénye, amely az egyházi álláspontokat kérdőre vonni kötelezhet, a mellétük szóló érvek felkutatására is ösztökél.

Az intellektuális becsületesség attitűdjével a filozófia kétségtelenül dekonstruál, valamit elvesz a hívőtől, de ad is cserébe: nemcsak kritikabiztos(abb) módszertant, hanem egy új *heuréka*-élményt, az Istenre-találás-tapasztalat esélyét is.

HIT ÉS TUDÁS

Intellektuális becsületességgel

HÍREK KÉPEKBEN

● A Zala vármegyei Zalacsány adott otthont a pálos települések XI. országos találkozásának június 9. és 11. között, melyen 26 pálos település 160 képviselője vett részt.

● Toronymagasan nyerte meg a Szent Miklós Görögkatolikus Iskola és Óvoda a „Millió lépés az iskoláért” országos kihívást, melynek célja az volt, hogy fizikailag és lelkileg megmozgassa a diákokat, a szülőket, a tanárokat és a közelebbi, távolabbi hozzátartozókat. A március 27-től zajló versenyben több mint kétezer iskola vett részt, az edelényi iskola a legelső között kapcsolódott be. A 11 hetes országos kihívás teljesítésével egymillió forint értékben sporteszközöket nyertek.

Emlékfa hirdeti Ferenc pápa látogatását

Keskenylevelű kőrist ültettek június 19-én a budapest-erzsébetvárosi Rózsák terei templom kertjében Ferenc pápa magyarországi látogatásának emlékére, az erzsébetvárosi önkormányzat együttműködésével. Az emlékfát a római katolikus közösség nevében Horváth Zoltán, a görögkatolikus közösség nevében Jaczkó Sándor áldotta meg.

A Rózsák terei templom kertje a városrész pihenőparkja is. Az Árpád-házi Szent Erzsébet-templomhoz és a szomszédos Istenszülő oltalma görögkatolikus templomhoz Ferenc pápa látogatásának két jelentős eseménye kapcsolódik. Április 29-én itt találkozott a szegényekkel, menekültekkel és segítőkkel, valamint a görögkatolikus közösséggel. Ennek emlékére ültettek fát a kertnek abban a részében, ami mellett Ferenc pápa elhaladt a két helyszín között.

Szücs Balázs református lelkész, Erzsébetváros civil- és egyháziügyi alpolgármestere köszöntötte a jelenlévőket, köztük Horváth Zoltán protonotárius kanonokot, a terézvárosi Avilai Szent Teréz-templom plébánosát; Nagy Károlyt, a Rózsafűzér királynője-templom esperes-plébánosát; Jaczkó Sándort, az Istenszülő oltalma-templom parókusát, valamint Garaczi Gergelyt, az Árpád-házi Szent Erzsébet-plébánia kaplánját.

Horváth Zoltán beszédében arra emlékeztetett: ahogy egykor elindultak az apostolok, hogy a Jézusba vetett hitet továbbadják az embereknek, úgy jött el Péter apostol utóda, hogy megerősítsen minket a hitünkben. Ahogy Jézus azok felé fordult, akik segítségre szorultak, betegeket gyógyított, szomorúakat vigasztalt, enyhülést ígért azoknak, akik terheket hordoznak, úgy Ferenc pápa a Rózsák terei Árpád-házi Szent Erzsébet-templomban olyanokkal találkozott, akik a mindennapi élet gondjaival küzdenek: hajléktalanokkal, menekültekkel, betegekkel, sérült emberekkel, mindazokkal, akiknek kiemelten szükségük van Jézus erejére, vigasztalására.

„Emlékeztessen minket ez a fa, hogy él az Egyház, él Krisztus, aki életet akar adni” – hangsúlyozta a terézvárosi Avilai Szent Teréz-templom plébánosa.

Jaczkó Sándor úgy fogalmazott: ahogy meg tudunk pihenni egy fa árnyékában, úgy tudnak derűt, megnyugvást adni a Szentatya szavai. „A fa nyitott kapu mellé került, annak szel-

lemében, hogy Ferenc pápa azt kérte tőlünk: váljon Budapest nyitott kapuvá, és lelkünk is váljon nyitottá. Aki itt áthalad az Isten kertje felé, az a mennyország felé is tud haladni” – mondta a parókus.

Szücs Balázs szerint az erzsébetvárosi találkozás Ferenc pápa lelképásztori útjának egyik legfontosabb állomása volt. „Ferenc pápa arra biztatott, hogy tegyünk fel kérdéseket. A ma feladata, hogy visszataláljunk egymáshoz. Évszázadokon keresztül azon versengtünk, háborúztunk, ki birtokolja az igazságot, ki tudja jobban. Remélem, hogy a 21. században az lesz a kérdés, bennünket birtokol-e az igazság.”

A református lelkész felhívta a figyelmet arra, hogy a religio szó jelentése: újra összekötni. A mitológiában ezt az összekötést szimbolizálja a fa, kapcsolatot teremt ég és föld között, így a kapcsolat jelképe, és figyelmeztet, hogy kössük össze ma-

gunkat Istennel, embertársainkkal, a teremtett világgal és önmagunkkal. Találjuk meg mindazt, ami összetart bennünket – fogalmazott a Momentum-DK-MSZP-PM-LMP önkormányzati képviselője.

A keresztény ember bátran áld meg hétköznapi tárgyakat; ezzel kiemeli azokat a profán világból a szent felé. A fa az életet szimbolizálja. Az életet, melyet Isten előtt mindig van lehetőség újrakezdeni, másként tenni dolgokat, mint azelőtt; az életet, melyet mindennap közelebb lehet vinni Istenhez – e szavakkal kérte Horváth Zoltán Isten áldását az emlékfára, az alatta elhelyezett, Ferenc pápa látogatását felidéző táblára, majd Szent Erzsébet közbenjárását kérte mindannyiunk életére.

Horváth Zoltán elmondta: nagy gonddal választották ki a fafajtát. Olyat kerestek, amely különbözik a többitől, de mégsem üt el teljesen tőlük.

A helyválasztásban pedig az döntött, hogy Ferenc pápa ezen a kapun ment át a görögkatolikus imádságra.

Trautwein Éva
Fotó: Lambert Attila

Beteg gyerekekért kerekeznek a bencés öregdiákok

A Pannonhalma–Lisszabon távolság még autóval is sok, nemhogy kerékpárral. A Pannonhalmi Bencés Gimnázium öt öregdiákja mégis erre vállalkozott: június 25-étől 40 nap alatt mintegy 3800 kilométert tekernek, hogy augusztus elején részt vegyenek az ifjúsági világtalálkozón. Utjuk során a Bethesda Gyermekkorház javára, a mozgásképtelen gyerekek ellátásához szükséges speciális eszközökre gyűjtenek.

A nemes ügyet a kerékpáros zarándokok honlapján keresztül – www.ridetolisboa.hu – bárki támogathatja.

Június 25-én hajnalban a Pannonhalmi Főapátság falai alól indultak útnak a fiúk: Knáb András (24), Nádudvari Csongor (23), Szép Levente (22) és Bódy Ágoston (22). „Minden út, ami nem Rómába vezet, az Pannonhalmára” – állapította meg viccelődve az ötödik útitárs, Geri Kolos, akivel Münchenig egészül ki a csapat. Ő a legfiatalabb kerékpáros, néhány napja végzett a szóbeli érettségikkel. Kolos végzősként elnyerte a gimnázium ösztöndíját, így az egyetem előtt egy évet Amerikában, a bencés Saint Vincent College-ban tölthet. A pennsylvaniai kaland előtt számos elintéznivalója akad még, így a 40 napos zarándoklatot egészében nem tudta vállalni.

A tervek szerint – és ha Isten is úgy akarja – a többiek azonban teljesítik a távot. A fiúk „alumniársuk”, Hortobágyi T. Cirill pannonhalmi főapát ajánlásával és személyes buzdításával indultak útnak: búcsúzóul felidézte egykori pannonhalmi diákévei biciklitúrát.

Az öregdiákokat a pannonhalmi bencés közösség is támogatja: Gérecz Imre atya az indulás előtti estén szentmisét ajánlott fel értük és útjuk sikerességéért, Szita Bánk testvér pedig szolozsmás füzetet állított össze számukra, hiszen útjukat reggeli és esti imaórák – laudes és

vesperás – keretezik majd. Koczka Dávid testvér a szállások keresésében segített, Cirill főapát pedig ajánlólevelet adott a fiúknak, hogy mindenhol szívesen lássák őket. Az út során ugyanis a tervek szerint monastorokban, kolostorokban, rendházakban szállnak meg, de lesz olyan megálló is, ahol a Jóistenre kell majd hagyatkozniuk.

A fiúk átlagosan napi száz kilométert tesznek meg, de lesz olyan szakasz, amelyen másfélszer ennyit kell majd kerekezniük. Bár mindegyikük sokat biciklizik, kerékpáros múltjuk nagyon különböző.

Ágoston két éve kezdett el rendszeresen biciklizni. Úgy döntött, a jogosítványra félretett pénzéből inkább kerékpárt vesz. Utóbbi azóta sem szerezte meg, biciklivel azonban már a 200 kilométeres Szép Kihívás Teljesítménytúrát is teljesítette. Kolos néhány éve úzi az országúti kerékpározást. Mindennap edz, mert a tervei között a versenyzés is szerepel. Pannonhalmi diákként is rendszeresen részt vett bringatúrákon, és a Balatont is megkerülte már két keréken.

Levi a legtapasztaltabb a csapatban. Ötödikes kora óta kerékpározik, családjával, templomi és iskolai közösségével pedig rendszeresen volt résztvevője hosszabb biciklis za-

rándoklatoknak. Évekig versenyzett is, később egyetemistaként hobbiként űzte a sportot. Nemrég elvégzett egy edzőtanfolyamot, hamarosan a Budapesti Egyetemi Atlétikai Clubban kamatoztatja tudását edzőként, illetve triatlonistaként.

Csongi szintén kisiskolás kora óta teker rendszeresen, de csak hobbi szinten a családdal, a plébániai közösséggel. A Mecsek oldalában lakik, így a napi szintű hegymenet is mindig megvolt az iskolából hazafelé is. Pannonhalmára kerülése után sokat biciklizett osztálytársaival is, akikkel manapság is rendszeresen túráznak együtt. Ezeket általában egykori osztálytársa, Andris szervezi – s mint kiderült, ezt a lisszaboni zarándoklatot is ő kezdeményezte.

Andris bringamániája Pannonhalmán kezdődött: diákként nagyon szép útvonalakat járt be a környéken barátokkal vagy akár egyedül. A kerékpározás szeretete az érettségi után is megmaradt, a 2016-os krakói ifjúsági világtalálkozón pedig irigykedve nézte a biciklivel érkezőket. Akkor határozta el, hogy egyszer ő is két keréken gurul majd be

az eseményre. A többiek pedig csatlakoztak hozzá.

A mintegy 3800 kilométeres út során kísérőautó segíti majd a kerékpárosokat, a túra első felében Beller Barnabás, a spanyol határtól pedig Sötét Áron lesz az útitársuk, és egy bővebb háttér csapat is segídekedik a megvalósításban. A kerékpáros jótékonyági zarándoklatnak és az adománygyűjtésnek ezenfelül is számos támogatója van.

A fiatal kerékpáros zarándokok bíznak abban, hogy útjukat nagy érdeklődés övezi majd, ugyanakkor nem szerették volna a figyelmet öncélúan magukra vonni. Ezért döntöttek úgy, hogy a kerékpározást jótékonyággal kötik össze. Számukra ez a terep egyébként egyáltalán nem ismeretlen: a Pannonhalmi Bencés Gimnáziumban több évtizedes hagyománya van a rászorulóknak segítségének. Minden évben Szent Márton-ünnepéhez kapcsolódva az iskola diákjai, tanárai és a szülők egy-egy nemes ügy mellé állnak. Mások mellett gyűjtöttek már nehéz sorsú családoknak, egy gyermekszegénység felszámolásáért küzdő alapítványnak, a covidárváknak, Magyarországon élő menekült gyerekeknek és mozgáskorlátozottaknak is. Legutóbb az Ukrajnában dúló háború miatt nehéz helyzetben lévő kárpátjai testvériskolájukat támogatták a Szent Márton-héten összegyűjtött több mint kétfélmillió forinttal. „Szerettük volna továbbvinni a Szent Márton-i hagyományt azzal, hogy adományt gyűjtünk a Bethesda Gyermekkorház ja-

vára, mert a mindennapokban ők is hősiesség küzdelmet folytatnak” – mondták a fiúk.

A fiatalokat mélyen megérintette Ferenc pápa egyik iránymutató gondolata, mely szerint az életben – csakúgy, mint a sportban – nagy célokat kell kitűzni, és utána ennek érdekében edzeni. „Egészen pontosan így fogalmazott: »Érzed a szívedben, hogy van olyan képességed, amelylyel sok jót tehetsz? Érzed, hogy jó dolog szeretni az Urat, segíteni a rászorulókon? Haladj előre, ne gondold, hogy ezek elérhetetlen vágyak, hanem fektess az élet nagy céljaiba!« Mi most egy ilyen nagy célt tűztünk ki magunk elé, és ebben kérjük Jézus támogatása és segítsége mellett mindenki imáját és önzetlen segítségét, hogy ezzel kísérjenek bennünket és adománygyűjtésünket” – fogalmaztak útjukkal kapcsolatban, amelyet a Facebookon (Kerekpárral Lisszabonba) és az Instagramon (KerekpárralLisszabonba2023) is folyamatosan nyomon követhetünk.

A kerékpáros zarándokok célja legalább 1 200 000 forint összegyűjtése, ennyibe kerül ugyanis egy speciális fürdető ágy és mérleg, amelyekre nagy szüksége van a kórház rehabilitációs osztályának a mozgásképtelen gyermekek ellátásához.

A Bethesda Gyermekkorház online adományozási felületét a fiúk honlapján keresztül, vagy közvetlenül is bárki elérheti. A támogatóktól azt kérik, hogy a megjegyzés rovatba írják be: Lisszabon – így tudja majd az intézmény azonosítani a kimondottan a speciális eszközökre tett felajánlásokat.

Forrás és fotó:
Pannonhalmi
Főapátság